

ПЕРЕМИСЬКІ

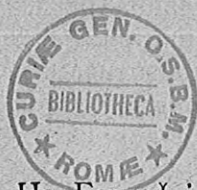
ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Иосафат Коциловський

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Епископ

Перемиський, Самбірський і Сяніцький
ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ І ВСІМ ВІРНИМ
Божий Мир і Архірейське Благословення!

БРАТІЕ, владітєса, да нїктоже васх вѣдетх
препаша фїлософїєю н тїштїєю лєстїю, по
преданїю чєловѣчєскомѣ, по стїхіамъ мїра,
а не по Хртѣ (Колос. 2, 8.)

На Голгофї горї стоїть хрєст. На нїм висїть Божий Син, з Нєго сплїває тепла свята кров спасєнна і зрошує тєрдє, зїмнє пїднїжжє камїннє. Ця потрясаюча подїя, цє найбільшє дїло в історїї свїта, дїло Божого провїдїння, любовї і мїлосєрдя, дїло спасєння людського роду нєщасного, що обнїмає всї часи і всї народи. І тому цєй запосочєний хрєст святою кровю Спасїтєля стоїть нєустанно в цїлій історїї людства.

Часи мїнаютьсє а на долинї попрї хрєстну гору пєресуваєтсє людство. Богато, дужє богато пєрєйшло вжє людїй і мїнулося, мов бїстрї фїлї на шїрокому морю. Царї,

цісарі, королі, держави і народи цілі перейшли й минулися... а хрест Христовий стоїть на горі.

Буяли вже нераз вітри, насувалися вже нераз чорні хмари, вже нераз наставали грізні тучі й жахливі бурі і напірали на спасенне діло Божого Сина... та хрест Христовий стоїть непохитно на горі спасення.

Наспіли новійші часи. По залізничних лініях котяться скоро парові вози, по синіх воздухах пливають люди на перегони з птицями, під морськими філями витичують собі дороги, а по великанських фабриках роїться мов у розбурханому муравлици, дим і пара бухають неустанно та розпливаються у безмежних просторах... а хрест Христовий стоїть даліше непохитно на горі.

Надійшли і найновіші сучасні нам часи, часи гіркої злиденности, страшливих воєн, нечуваної руїни; нарід став проти народа, держава проти держави, заграли армати, затрікотіли скоростріли, трупами вкрилися поля і луги, річкою потекла кров і сльози заплаканих, а зойк і плач змагався заглушити арматній рев. Захиталися царські престоли, попадали сильні світа... та хрест Христовий стоїть непохитно на горі. Много людей, много народів перейшло вже тай ще перейде попри цей св. хрест, а ніхто з людей, ніякий нарід не перейшов попри него і не перейде без цього, щоби не станути за Христом або проти Него. Там на горі Голгофті окружала товпа Христовий хрест, одні були за Христом а другі проти Него, одні приятелі Його а другі Його вороги. Так воно є і до сьогодні, одні за Христом, другі проти Него, одні Його приятелі горнутья до св. хреста і боронять Його, другі Його вороги в своїй ненависти і злобі поборюють Його.

Та хрест Христовий стоїть даліше непохитно.

А разом з ним стоїть і св. Церков Христова, основана Ним на твердій скалі зрошеній Його св. Кровю. Вона Його обручниця нерозлучна з Ним, тому хто проти неї той і проти Христа, а хто за нею цей і за Христом. Бо цей хто любить Христа, цей мусить любити і Його св. Церкву, і тому хто ворогом св. Церкви цей є і ворогом Христа! Основана на твердім незрушимім камені Христом Господом продовжує св. католицька Церков Христове діло спасення і буде його продовжувати аж до кінця світа. І тому вона одинока є правдивою учителькою правд віри, вона

одинока має всі середники освячення, вона одинока має незрушимий авторитет Божого посланництва, вона одинока є Церквою „Бсга жива, столп и зґвѣрждніе йстини“ (1. Тим. 3, 15). Св. католицька Церков є одинока цим прекрасним городом Божим „верхъ горы ста“ (Мат. 5, 14), що має силу всіх притягнути до себе, вона одинока є тим вишнім Єрусалимом „йже єсть мати всѣмъ намъ“ (Гал. 4, 26).

Та як повставали і повстають представники невірства, вороги Христа, так повставали і повстають завзяті вороги проти Його св. католицької Церкви. Виступають вони особливо в нинішніх часах, цілою силою, всіми засобами проти Неї і борються Єї без пощади. Завдають Єї багато ран особливо злою протикатолицькою пресою ц. є. злими письмами, книжками та злими часописами.

Хто з вас побожні і вірні христіяни-католики цього не чує і не бачить?

Один визначний артист маляр — створив прегарний, до глибини зворушливий образ. На широко отвертому просторі сидить благородна невіста. З єї ніжного лица пробивається якась небесна лагідність і любов. Як ще добре вдивитися в него, то побачите в його чертах також якийсь дивно глибокий сум і біль. Кількоро дітий горнеться до неї, вона їх віжно до себе голубить, та своїм зором тужно поза себе споглядає, бо там громадка дітий від неї відбігає. А вони в низ похиляються, підносять каміння та розмахуються, щоб кинути тим камінням на цю невісту, на свою рідну матір. Недалеко стоїть дерево, а під цим деревом якась непевна хитра стать стоїть і грає на сопілці, вабить до себе діти та заохочує, щоби відважно виконували свій негідний вчинок грішний супроти своєї рідної матери.

Що означає цей дивний, зворушаючий образ?

Благородна невіста на цьому образі це св. католицька Церква. Діти, що горнуться до неї, це вірні христіяни-католики. Громадка дітий, що відбігає від своєї матери і обкидає єї камінням, це віроломні грішні христіяни, що відпадають від св. католицької Церкви, через своє невірство, відступництво та грішні поступки негідні. А ця непевна хитра стать під деревом, що приграває, та заохочує до негідного діла, це нинішня, безвірна, протикерковна, ворожа Христовій науці та св. католицькій Церкві, преса. Зла преса, то злі книжки, ворожі письма та злі часописи.

Спогляньмо, застановімся як дуже терпить св. католицька Церков, Христова справа, діло людського спасення від ворожої злої преси.

Здається що нічо більше не підкопує в теперішніх часах св. віри і моральности, авторитету св. католицької Церкви та єї одиноко правдивої науки як злі книжки та часописи. Книжка та часопис доходить всюда, від виставної палати аж до соломяної стріхи, від людини з високими школами аж до простолюдина з одноклясовою наукою. Тому і наслідки поширювання писем є великі. Добрі письма приносять неоцінений хосен, а за це злі книжки та часописи наносять відстрашаючо погубні шкоди для читачів. Всі вороги св. віри і католицької Церкви уживають до своїх погубних цілий печатаного слова. В великій скількості розсилають та розкидають його між вірних, підкопують св. віру у народа, поборюють св. Церков і єї представників св. Отця, Епископів, духовенство та підривають моральність та добрі обичаї нашого народа. — Колись наш нарід переживав важке лихоліття. Довгі літа нападали на українські землі жажливі татари. Де ступав татарин там вже не росла трава, говорив нарід про страшного ворєга. Нищив, палив і гарбав цей ворог нашу рідну землю, та найстрашнійше було це, що то так нарід сумно оспівав в своїх думках, це що той тяженький ворог забирав нарід, особливо молодіж, цвїт народу в гірку, нещасну неволю в ясир. Страшна ця неволя для народа. Забрану молодь ворог татарщив, виховував на борців — янічарів, які ставали в перших рядах і перші несли погром і руїну для своєї країни і народа ріднього.

Тепер переживає наш нарід инше лихоліття. А в цьому лихоліттю найстрашнійше це, що злі, безбожні письма противні науці св. католицької Церкви ширяться застрашаючо серед нашого народа, підкопують св. віру і мораль та забирають наших вірних в духову неволю. Як колишні янічари наносили погубу і знищення на рідній землі так і теперішні заблудші, що покидують свою віру, свою св. католицьку Церков і ідуть в неволю, у службу до ворога Христової Церкви, наносять мов другі янічари страшну моральну руїну для свого рідного народа.

Знаючи погубний вплив злих писем св. Церков оголосила заборону читання злих писем як шесту заповідь цер-

ковну: **Злих книжок не читати.** Бо страшно і небезпечно є читати злі часописи. Вони є грізною небезпекою не тільки для молодих і неучених, але і для дорослих, просвічених та учених людей. І ніхто тут не може бути певним за себе та сказати про себе, що може всьо читати, що його нічо не зіпсує. Злі письма ділають може і не замітно, але за це певно і погубно. Коли возьмемо під розвагу способи та засоби, якими воюють безбожні письма то про них можна висказатися словами св. Письма: „Стрѣла оубавляющая язикъ ихъ: прѣтѣлю сквернѣ глаголетъ мирнаѣ, вѣстръ же свѣѣ имѣетъ краждѣ“. (Єрем. 9, 8). »Язик їх смертоносна стріла, вони говорять підступно, устами своїми говорять до свого ближнього прихильно, а в серці своїму заставляють сіти«.

Цю підступну небезпеку спізнаємо і оборонимося перед нею особливо тоді як спізнаємо добре ті способи якими зла преса орудує і причини скорого ширення єї погубного впливу.

Одним з перших способів якими воюють злі письма, то сміле впоювання ложної науки, безбожних поглядів і неправди через неустанне повторювання. Повторювання має своє велике значіння. То що днесь треба єще доказувати, завтра, позавтра буде при повторюванню вже доказане. То що нині читаєте і тільки з певним недовірем за правду це приймаєте, або впрост за неправду уважаєте, будете уважати за незбиту правду, як що кілька разів вичитаєте то само в письмах, які з розмислом ту саму неправду повторюють. Злі письма ніколи не доказують тої неправди про яку розповідають. Вони не доказують, але за це повтаряють єї: Так роблять особливо часописи. І цей власне спосіб не доказувати того про що пишешся, а тільки повтаряти те саме є знаменитим способом ловити читачів, притягати до голошеної ложної науки, і переконувати що то, про що так часто пишешся є правдою. Через безнастанне читання одного і того самого затрачує читач відпорну силу проти злого і приймає злу науку за свою. В злих письмах безнастанно пишеться неправду як на приклад: Звісно, що католицька Церков є ворогом науки і поступу, звісно, що католицька Церков нераз голосила блудні науки, звісно, що Апостольська Столиця поступає несправедливо, звісно, що яка небудь релігія є добра, звісно, що

ніхто нині не вірить в науку про пекло і т. д. Сто разів будете читали про такі недоказані твердження в таких письмах і не оглянетесь, як ця вичитувана наука станесе вашим переконанням. Бо найбільша лож при безнастаннім повторюванню знаходить всегда таких нещасних, що увірують в неї. Що воно так є знаємо це звласного досвіду. Вичитаємо в часописі наприклад про якусь подію, що мала стати ся. Вона може бути в дійсности неправдивою, або представленою в хибнім освітленню. Та як що ми про цю неправдиво представлену подію вичитуємо другий і третій раз, то легко приймаємо за правду, розповідаємо другим як своє власне переконання, а на запит других чи то по правді так справа ця маєся, відповідаємо: так так, таж часописи про це писали.

Тим способом ловляться на такі ложні письма особливо ті верстви вірних, що не мають вищого образования і науки, що не знаються добре на письмах та способах, якими шириться зло на світі. На людську легковірність числить зла преса, що має ціль поборювати св. віру та св. католицьку Церкву. Як що завсігди і неустанно зле письмо говорить, що св. віра незгідна з наукою, що віра то забобон і пересуд, що св. католицька Церква не є Божою установою, що священники не є Христовими висланниками, що яканебудь церква є добра, що ні релігії ні Церкви людям не потрібно, бо й самого Бога нема, а є тільки вічний світ і розум людський, то треба хйба чуда, щоби ті, що читають такі письма не заразилися ними а ложна безвірна наука не увійшла їм в їх кров і кости.

В однім місточку прийшов священник до смертельно хорого з останною потіхою та приготуванням на дорогу вічності. Та хорий усміхнувся і не прийняв духовної помочи а вказав священникови на свій улюблений безвірний часопис словами: »шкода вашого заходу, отче, я маю тут свою евангелію«. Вірив більше своєму часописови, як св. Церкві та священникови і вмер без розкаяння. — Поправді безвірний часопис то »смертоносна стріла«.

Другим способом поступовання злих писем та причиною скорого ширення зла є видавання скорого осуду про події і випадки, що заходять в людськїм щоденнім життїю, про які заподають ті письма. Часопис не вдоволяєса самим заподанням якоїсь події, але рівночасно долучує до кожної

такої події свою оцінку, свій осуд і пояснення та заподас його як готову поживу для читачів. Ви читаєте такий часопис і не потребуєте вже напружуватися, як належить дивитися на цю справу чи подію яка зайшла, бо в часописові вичитуєте вже готове пояснення, оцінку і розв'язку. І втім власне ціла гроза для вас ізза читання безвірних, протицерковних часописів. Пожива, яку дає вам такий часопис є небезпечна для св. віри і моральности, для вашого душевного життя. А треба знати, що кождий звичайний читач ловиться на згадану поживу заподану злим письмом. Бо в життю людським приходять тисячі різних справ, про які мало хто вміє сам видати вірний, правдивий осуд. Чуємо про найрізноманітніші справи: про релігійні, церковні, шкільні, господарські, народно-політичні, строго наукові і т. п. Чи кождий з нас знаєся на всіх тих справах? Чи знає на приклад кождий видати справедливий осуд про такі справи як відносини Церкви до держави, непомилність св. Отця, про монаші справи, або чи знаєся кождий на різних способах наукування в школах, або чи кождий розумієся на різних спекуляціях грошевих, або хочби на веденню рільного господарства або того чи цього ремісла. Хто в стані є розумітися добре на всіх тих різних справах і видавати самостійно справедливий осуд чи пояснення. В багатьох таких справах не знає не один ні словечка сказати. Та письма ідуть тут зі своєю помоччю. Книжка, письмо чи часопис стараються в кожній справі відповідно до свого напрямку і ціли зайняти становище, видати свою оцінку та справу пояснити. Як що таке письмо є зле і безбожне то і пояснення та оцінка його будуть небезпечні або впрост шкідливі. Читаємо таке письмо чи часопис що пише про якусь справу на якій нерозуміємося, вичитуємо і всякі пояснення та міркування того письма, вони роблять на нас вражіння і ми легко набираємо того самого переконання, чи погляду який вичитаємо в злім письмі. Хто не бачить цього, скільки шкідливої отруї можемо присвоїти собі через читання злих писем? Тому і легко можна зрозуміти цю сумну прояву, що дуже часто навіть самі католики мають деякі ложні переконання та думають хибно про св. Церков та церковні відносини а навіть про св. віру і догматичні справи. Вони навчилися всього того і може навіть несвідомо присвоїли собі все те через читання злих

книжок і інших подібних писем. Безвірні письма безнастанно упоюють свої блудні погляди і всі що читають їх мусять вкінці стратити віру та відпасти від св. католицької Церкви.

Третім способом яким послуگуються злі письма та третою причиною скорого ширення зла, то підхлібство. Між нами а часописом який читаємо повстає дуже скоро сердечне відношення, певний рід приятельського довіря. Ми дістаємо всегда в своїм часі свій часопис, з него довідуємося, що діється по широкому світі, довідуємося про всякі справи як релігійно-церковні, так і політичні, господарські і всякі інші, про які раді ми знати. Нехай не прийде коли часопис на час, то читач дуже це відчуває. Часопис знає про цей дружний наклін свого читача і стараєся використати це. Добрий часопис, добре письмо користаючи з довіря читачів може багато добра вчинити для них через підсування їм доброї здорової науки та вказівок. За це зла книжка чи часопис, що їх завданням є підкопувати св. віру, католицьку Церкву та християнську мораль використовує довіре читача в погубний для него спосіб. — Щоби чимскорше дійти до наміченої ціли уживають такі злі письма підхлібства. Вони розбуджують гордість у читача, покликаються на його самостійність, на його розум, очитаність і його досвід. »Наука віри, наука Церкви, християнська моральність, то річи застарілі, то для звичайних простих людей — каже таке письмо. В нинішних часах може кождий жити по своїому власному переконанню без проводу віри і Церкви«. Читач то читає, йому припадає це до вподоби, воно схлібляє його злим склонностям таї каже до себе: Таж я не такий як перший ліпший, я бував у світі, я не одно бачив, не одно чув і не одно вже читав. Маю свій розум, свій досвід, я також не потребую ніякого проводу, я могу жити вже самостійно без Церкви і священників. — »В справах релігійних — каже инше таке письмо — не потрібно ніякого проводу ні авторитету ані ніякої власти. До пізнавання правд віри не потрібно ні Церкви ні священників. Кождий має взяти до рук св. Письмо і самостійно без нічиєї науки і наставлення може вичитувати правди віри так як сам це розуміє. Таке схліблювання читача через вказування на його самостійність та його розум счиляє поправді погубні наслідки.

Як багато в наших часах серед нашого народу далось схлібити злим письмам. Як багато серед наших вірних знайшлося таких, що в релігійних справах уважаються самостійними, відкидають повагу св. католицької Церкви і єї духовенства, та погорджують єї проводом на дорозі до вічного життя. Злі письма використовують людські наклони і пристрасти тому так багато находять своїх читачів і легко зводять їх на бездоріжжа. Один письменник каже, що навіть французький король Людовик XIV в днях свого найбільшого блеску не чув стільки безнастанних підхлібств, які можна знайти в нинішніх злих і неморальних письмах і які можна купити собі за гроші. — До злих книжок і письм їх читачів, та погубних наслідків читання можна сміло віднести слова св. Письма: „Людїе мой, клажаши васъ льстатъ вы, и стъзи ногъ вашихъ возмѣщатъ. (Іс. 3. 12). Народе мій, ті що звуть тебе щасливим туманять тебе та розкопують дорогу ходи твоєї“.

Четвертий спосіб безвірних писем в ширенню ложної науки, та взагалі причина такого поширювання, то промовчування всього того, що красне, знесле і благородне в християнсько-католицькій вірі, в св. католицькій Церкві та єї науці.

Як великі та знесли правди християнсько-католицької віри, яка згода між ними а почуваннями людського серця та розуму. Як велика та широка діяльність католицької Церкви для добра всього людства через довгі віки, скільки пожертвовання і геройських подвигів, скільки найкращих взорів посвяти та чесноти на єї найкращих синах, скільки заходів і подвигів для науки просвіти та культури взагалі. Та все те безвірні та ворожі католицькій Церкві письма промовчують, а безнастанно видвигають, та самовільно збільшують все те що колинебудь могла спричинити людська уломноість. Таке вороже письмо голосить виключно свою блудну вауку, що противиться правді, св. вірі, св. Церкві і заповідає великі знищення в релігійно-моральнім життю вірних. „Нѣсть въ оветѣхъ ихъ истины, сердце ихъ светло; гревъ ѿзреть гортань ихъ, ѡзвѣки сконми ѡщѣхъ. (Іс. 5. 10). Нема правди на їх устах, серце їх то пропасть, гортань то роззявлений грїб, а язик їх ошукує“. Ті слова псалмопівця можна сміло віднести до безвірних книжок та всяких інших таких писем.

Є одна комаха, що шукаючи для себе добичі засідаєся недалеко муравлища на муравлів. Витягає вона і найжує свої вусики, відтак виділяє з себе острий їдкий плин і вабить ним муравлів. Не передчуває нічого злого і зближується нещасна мурашка до цього плину, упиваєся ним та падає вкоротці мов спараліжована. Тоді комаха що засілася безпечно коле мурашку в голову, висисає з неї кров та відкидає від себе. Відтак чекає доки не зблизиться другий муравель, третій і много інших. Такою підступною комахою є зла безвірна, протицерковна преса, а тими нерозумними й необережними муравлями то є читачі. Як цей муравель трійливим плином комахи, так нещасний читач упиваєся погубною, безбожною наукою злої книжки чи часопису. Його розум притемнюється, його воля слабне, його релігійні чувства притуплюються, так що смертоного жала, яке завдають йому злі письма він вже не чує, він вже без опору дає собі виссати свій розум, свою волю, своє серце, свою віру, він стаєся духовим трупом.

Зважмо браття і сестри, чи не ширяться між нами, між нашим народом такі безвірні письма неморальні, чи не літають такі комахи з їдким, трійливим соком, що ширять духовну заразу і смерть між нашим народом. Зважмо чи ми не є тими муравлями, що даємо зваблюватися трійливим соком злого письма. „Братіє вважайтеся, да нікто́жи кіска вѣдѣтъ прѣлища фѣлософією и тщѣтною лѣстію, по преданію чело́вѣчєскому, по стѣхіамъ мѣра, а не по Хрѣтѣ“. (Кол. 2, 8). Уважайте, браття, щоб хто не обманув вас філософією і марним підступом по переказу людському, по первотинам світа, а не по Христу“. Так кличе до нас і таку пересторогу дає нам великий Апостол св. Павло.

Тому не може бути ніякого сумніву що за помічю злих книжок та часописів шириться дуже скоро зло. Та застановімся ще яке то зло ширить зла книжка та злий часопис. Які саме шкоди заподівають між нашими вірними злі письма, які наслідки спричиняють вони для читачів, серед нашого віруючого народа. — В однім музею можна оглянути ось який образ: На невеличкій лодці при морських березі спочиває якийсь молодець. На його груди лежить св. Евангелія. Лодка його привязана сильною ланвою до великої скали при дереві, на якій красується велике хрестне дерево. До лодки вступають якісь три незнані постати.

Один з тих людців стає усильно вигравати на якимсь інструменті і своєю музикою усипляє спочиваючого молодця. Другий забирає з його грудий св. Євангелію, а третій розгинає ливу, що нею привязана лодка до скали. Що стане з цією лодкою кожний сам догадаєся. Ті три непевні людці скоро повискакують із лодки, а вона з нещасним успленим молодцем відірвана від скали попливе на широке бурливе море, де скоро під навалом великих філь затопиться враз з молодцем та спічне в морській безодні.

Щож означає цей дивний образ?

Молодець на лодці, то католицький український нарід, що вірить в Христову науку, його св. Євангелію, що є вірним ісповідником його св. католицької Церкви, та наче сильною ливною привязаний до Петрової скали. Ті три людці то вороги нашого віруючого народу, що змагають один з них відобрати йому його прадідну віру в Христа Спасителя та Його св. Євангелію, другий що змагає відтяти його від Петрової скали ц. є від св. католицької Церкви і пустити його на бистрі філі безвірства, ложновірства і всякого сектанства на неминучу погибіль, а цей музика що усипляє молодця, то наша безвірна протицерковна преса, що своїми письмами неначе усипляє наш нарід, щоби зменшити його чуйність та обережність перед грсзязчим злом, великим нещастем його душі, перед утратою спасення.

Пригляньмося докладнійше тим ворогам нашого народа і тій небезпеці, що йому грозить.

В останних часах нещастя і зневіри нашого народа піднесли голови і давні старі вороги св. віри, це є всі ті, що поборюють св. віру в Бога і змагають стерти імя Боже з лица землі. В повоєнних часах вони подвоюють свою погубну роботу, та спричиняють зіпсуття та деморалізацію серед вірних навіть по селах. До тої злорадної роботи запрягають вони навіть многих вірних по селах, що то вернули з далекого світа зіпсуті і захитані у вірі ізза своєї гордості чи нерозуму змагають ширити деморалізацію, захитати у вірних св. віру Бога і Христа Спасителя. Докладають вони рук до руїни і упадку народа. Бо як нема Бога то нема Його Церкви, нема і ближнього, нема ні моральности ні закону, ні справедливости ні милосердя. Хто не зрозуміє цього, що без всього того неможливий ніякий

лац на світі, ні в державі ні в громаді ані навіть в родині. Нарід без віри і релігії не всилі ніяк удержатися.

Бо страшна то справа, страшне то змагання відобрати людям Господа Бога. Колись у Франції в часах переворотів змагалися скинути Господа Бога. Товпа лютовала в страшний спосіб, день і ніч працював топір ката, від людської крові аж земля розмоклася, так що смертельний знаряд з місця на місце переносили, бо на звогченій землі від крові вивертався. Якийсь чоловік заложив гарбарню і виправляв людські скіри як звірячі, які злоба людська сотками йому доставляла. — Це наслідок детронізації Бога. Або хто з нас не чував а може і бачив, що діялося недавно між народом, де проголосили віру в Бога як забобон, де старалися відобрати віру у народа? Яка там була страшна руїна!

Найновіщі вороги нашого народа, то ті, що голосять так устно як і письмами нові науки серед вірних і стараються відірвати їх від Петрової скали, від св. одичоко правдивої католицької Церкви, та перетягнути до ріжних нових сект та пустити на блудні бездоріжжа. Всі ті ріжнородні секти хоч взаімно собі противорічать згідно навчають, що Христос Господь не оснував на землі свого видимого царства ц. є. св. католицької Церкви, що не установив видимої голови св. Петра і Його наслідників Єпископів римських, що не віддав своїй св. Церкві всю свою науку в цілі продовжування, зберігання і дальшого ширення, що не віддав єї всі висужені ласки до розділювання між вірних для спасення душ. Многі з тих сект навчають, що Христос Господь не установив ві Єпископів ні священників, і не передав їм ніякої власти, а всі християни є духовними наче священниками. Тому то кождий християнин без проводу св. католицької Церкви може самостійно жити і не потребує заховувати ні видаваних приписів католицькою Церквою ні придержуватися того ладу і порядку, який як знаємо установив сам Христос Господь в католицькій Церкві. По науці сектантів кождий християнин самостійно може себе в св. Письмі обучати і другого наставляти.

Як бачимо з цього короткого представлення ці нові ложні учителі хотять св. католицьку Церков усунути а на єї місце завести якісь інші церкви, що булоби нічим иншим а великим безладдем і погубою людських душ.

З великою настирливістю змагають вони поширювати свою науку між нашими вірними. В тій цілі розкидають між нарід ріжні письма особливо видавані за чужі гроші з Америки. Погубна це робота то ширення таких писем. Вірний доси наш нарід хотять відтяти від живущого жерела правди св. католицької Церкви і розбити його на ріжнородні релігійні секти на його власну погубу. Тому всі ті нові учителі і їх письма то ложні пророки перед якими сам Христос Господь перестерігає словами: „Внимайте же ѿ лживих пророкъ. Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а в середині суть вони вовки хижі.“ (Мат. 7, 15). Є ддятого тяжким обовязком кожного христіянина католика оминати таких обманливих пророків так як є обовязком нашим оминати всяку нагоду до гріха. „Молю же вы братіе, влюдітєса ѿ творящих распри и раздоры, кромѣ оученіа, еможе вы навчїтєса сѧ, и оклонїтєса ѿ нїхъ (Рим. 16, 17), Благаю вас браття, остерегайтєсь тих, що роблять незгоду і роздори проти науки, якої ви навчилися і уникайте їх“. — так кличе до нас св. Апостол Павло. Не менше стережимся перед злими письмами таких нових учителів, бо каже св. Письмо: „Касайса смола очернитса і приовцайса гордомъ товснмъ вѣдетъ. Хто дотикаєса смоли очернитса, а хто пристає з гордим, таким станеться (Прем. 1. Сир. 13, 1). Та передовсім стараймося ще більше, полюбити нашу св. католицьку Церков. Це наша одинока Мати, яка сповняє своє спасенне діло в заступстві самого Христа Бога. На своє лоно приймає вона в любові всі народи і веде їх до небесної вітчизни. Хто з нас не знає скільки старань, скільки трудів і подвигів через довгі століття звершила св. католицька Церква для добра для спасення людей? Де є на світі така добра мати якаби так вірно, з таким пожертвованнем, з такою любовою докладала стільки старань для своїх дітей, як це чинить наша Матір св. католицька Церква.

Дорогі епархіяни!

Чи можемо ми забути на цю нашу любячу матір, чи можемо ми приглядатися спокійно і байдужно несправедливим ворожим напастям на неї. Чи можемо ми примати і читати такі письма, що ворожо виступають проти неї? Хто з нас мігби байдужно дивитися як що над нашою рідною матірю знущалибся, шарпали за волосся, кидали

до землі і волочили, над нею знущалися і на ню плювали. Чи булаби правдива любов в серці такої дитини, яка гляділаби на те всьо байдужно і її не старалася оборонити. Тому оказуймо їй нащу любов, стережим єї перед ворогами, ложними пророками і їх погубними письмами. Вправді не тільки ті пророки і секти але ніяка инша сила на світі не зможе св. католицької Церкви привести до упадку, бо в ній жіє сам Христос і буде жити до „скончання вєка“, однак поодинокі вірні, як що далибися звести злим підшептам можуть пострадати спасення власної душі. Тому стережіться ложних пророків і їх писем.

Побожні браття і сестри! Зближається великий піст, час покути і розважування Христових страстей та обнови нашого душевного життя. Нашими очима душевними будемо оглядати страдаючого Христа, нашим серцем будемо відчувати Його болі незрівнані. А в тих страсних розважаннях не забуваймо на це, що багато з тих терпінь переніс Христос і за гріхи та людські блуди наших часів. Не забудьмо на це, що подібну невдячність, напасти, терпіння, яких дізнав Христос від ворогів, дізнає в нинішних часах Його св. Церков католицька.

Подивімся на Христа, що стоїть перед Пилатом, а побіч него Вараву. Народови предложено до вибору Ісуса, саму святість і злочинника Вараву. Через товпу народа перетискаються, книжники і фарисеї, підюджують нарід проти Христа, намовляють заявитися за Варавою. Підмовлений нарід на запитання кого вибирає собі, вибрав собі Вараву, а на Христа кликнув: да пропят будет. Подібна подія повтаряється і в нинішних часах. Бо як колись фарисеї і книжники, так днесь инші ложні учителі втискаються між нарід підюджують проти Христа та Його св. католицької Церкви і намовляють особливо своїми письмами до відступництва, до невірства та ріжних сект. І багато на жаль є таких, що місто Христа вибирають невірство, місто Його св. Церкви вибирають секту.

Перейдім так всі важнійші хвилі Христових мук і порівнаймо поступовання ворогів мучителів з поступованнем нинішних ворогів Христа і Його св. Церкви.

Всюда та сама злоба, така сама ненависть, завзятість і ворогування.

Розпам'ятуймо-ж Христові страсти, покутуймо за гріхи

наші й нашого цілого народу, заносім горячі молитви до страдаючого Христа Господа, благаймо Його о милосердя для цілого нашого народу, просім о ласку просвічення ворогів св. католицької Церкви, та поворот всіх заблудших на Єі св. лоно.

Благодать Божа зі всіми Вами.

Дано в Перемишлі дня 6. лютого р. Б. 1926.

† ЙОСАФАТ
Еп.

Ч. 25/орд. Поручаєся Всч. Духовенству в найближших неділях прочитати це послання вірним, з тим що тяжші міся належить евентуально ближше пояснити.

З гр. кат. Еп. Ординаріату.

Ч. 481. Розпорядок на час великого посту.

Що до Вел. посту і всіх постів в біж. році аж до Вел. посту в 1927 р. рівнож що до пасхальної сповіди та задержаних гріхів обов'язує розпорядок і повновласти дані в минулому році згл. в 1924 р. (гл. Еп. Відом. Ч. I. з 1924 ст. 11—13).

Ч. 392. В справі предложення звітів з відбутих місій.

Всч. ОО. Деканам, які ще не предложили тут звітів з місій відбутих в 2-ох послідних роках, поручаємо, щоби це зділали найдальше до кінця марта ц. р. Згадані звіти належить виготовити по вказівкам поданим в тутешнім розпорядку з дня 23. грудня 1924. Ч. 5142 (Епарх. Відом. 1924. Додаток до ч. IV. ст. 78 і сл.).

Рівночасно з покликом на тутешній розпорядок Ч. 2536 з р. 1925 (Епарх. Відомости 1925. Ч. II. ст. 24, 25 і 26) обов'язуємо всіх Всч. ОО. Деканів подбати про це, щоби у всіх парохіях, де ще не відбулася ювілейна місія в честь св. Йосафата, таяж відбулася цього року.

Імена Душпастирів, якіби опиралися цьому розпорядкові, належить завчасу подати до відома Еп. Ординаріату.

Ч. 393. Молитва за наш нарід.

Як попередними роками, так і на будуче поручаємо Всч. ОО. Душпастирям кожної неділі долучувати службу »на всяке прошення« о благословення для нашого народу. Рівнож належить заохочувати вірних, щоби у тім самім намірі як найгорячіше молилися і приймали св. Тайни.

Ч. 394. Речинець іспитів з догматики, моральної і церковного права в р. 1926.

Іспити з догматики, моральної і церковного права відбудуться цього року в днях 14 мая і 6 жовтня.

До іспиту з догматики приступають священики висвячені в р. 1925, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1924, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1923.

В тих самих речинцях є обовязані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цього покликані в попередних роках, а ще доси їх не зложили.

Цим послідним поручаємо, щоби до кінця марта ц. р. письменно оправдалися, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 389. В справі звільнення від іспитів конкурсних.

Подаєся до відома Всч. Духовенства, що прохань о звільнення від іспиту конкурсового не узгляднюєся в часі, коли парохії виставлені на конкурс.

Ч. 390. В справі прохань о парохії.

Подаєся до відома Всч. Духовенства, що до прохань о парохії належить долучити свідоцтво конкурсове згідно звільнення від іспиту конкурсового або відпис тихже потверджений через Уряд деканальний.

Ч. 395. Речинець іспитів конкурсних о душпастирські бенефіції в р. 1926.

Іспити конкурсні о душпастирські бенефіції відбудуться цього року в днях 11 і 12 мая і 19 і 20 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситися на пів місяця перед речинцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспит, обов'язані зазначити в поданю чи і коли зложили іспит з догматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіді згл. егзорти.

Ч. 477. В справі позбування церковного майна.

При проханнях о дозвіл на продаж або заміну ерекціонального чи церковного поля, належить заподавати обем так поля, що є предметом продажу або заміни, як і всеї дотачії парохії при наведеню всіх родів управи після те-перішного стану.

Ч. 5794/25. Береженне пам'ятників церковної штуки.

В наслідок обіжника львівського воевідського Уряду з д. 25. XI. 1925, Ч. L. AD. 22912 ex 1925. в справі береження движимих і недвижимих пам'ятників церковної штуки, яким видано відповідні поручення Староствам в згаданому напрямі, — взиває Епп. Ординаріят всіх Отців деканів і парохів, щоби з як найбільшим стараннем зберігали всі в їх деканатах зглядно парохіях находячіся движимі і недвижимі пам'ятники церковної штуки, щоби нікому непокликаному не дозволяли їх оглядати або світлити, та щоби не важилися їх комунебудь дарувати чи продавати.

Уповновласнені до наукових дослідів над такими предметами будуть тільки особи з наукових сфер, що легітимуються відповідними документами виставленими через компетентну власть.

Ч. 1182/с/25. В справі уділювання вінчань державній поліції.

Команда поліції державної краківського Воевідства надіслала під ч. 16878/25, 20 падолиста 1925, слідуоче:

»Духовні всіх віроісповідань не маючи до тепер від своїх влад виразних вказівок, що до уділювання вінчання функціонарам поліції державної за виказаннем письменного позволення їх властей, часто уділяють вінчання з поминенем повищої формальности, що є в суперечности зі службовими приписами, що обов'язують поліцію.

В звязи з повищим прошу уклінно о виданне розпорядження всім підляглим парохам на обсягу тутешного Воевідства, щоби на будуче уділювано функціонарам поліції вінчання лише за виказанем письмєнного поучєння їх власний на заключенне подружа або також фòрмальної посвідки, що жєлаючи вступити в подружу звязь, служив в поліції державний не менше як два роки, який то протяг часу звільняє від отримання спеціального позволення».

Ч. 1187/с/25. В справі позволєнь на вінчання військових осіб.

Епископська Курія польських Війск, письмом з дати Варшава 28/IX 1925 Ч. 9156/25 на підставі приказу Відд. V. Шт. Ген. М. С. Війскових Ч. 35569/V О. 25. закомунікувала ту відпис взірця позволення на заключенне подружа, яким мають виказати ся військові перед заключенням подружа.

Позволенне на заключенне подружа.

Панові _____
ступєнь, імя і назвиско

_____ полк, заклад або уряд

позваляю на заключенне подружа з п. _____
імя і назвиско

_____ дня _____

Важне на протязі 6 місяців від дати доручення.

Урядова печать.

Підпис:

УВАГА: Се позволенне належить предложити перед вінчаннем духовному, що має уділити вінчання.

Ч. 528. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. мая 1926 виставляються на конкурс слідуєчі опорожнені парохії:

Деканат *Балигородський*: 1. Горянка, 1. Рябе.

» *Бірчанський*: 1. Грозьова.

- Деканат *Буківський*: 1. Пулави. 2. Новосілці Іневош.
- „ *Горлицький*: 1. Виссова, 2. Долини, 3. Ліщини, 4. Ма-
цина велика, 5. Новиця, 6. Рихвальд, 7.
Смерековець.
- „ *Грибівський*: 1. Брунари.
- „ *Динівський*: 1. Кінське.
- „ *Дуклянський*: 1. Воля цеклинська, 2. Гирова, 3. Мисцо-
ва, 4. Радоцина, 5. Розстайне.
- „ *Жукотинський*: 1. Галівка.
- „ *Короснянський*: 1. Чорноріки.
- „ *Лежайський*: 1. Тарнавка.
- „ *Ліський*: 1. Манастирець, 2. Тернава гірна.
- „ *Лупківський*: 1. Явірник, 2. Воля мігова.
- „ *Лютовиський*: 1. Береги гірні, 2. Хміль.
- „ *Мединицький*: 1. Горуцко.
- „ *Медицький*: 1. Барич.
- „ *Мушинський*: 1. Матієва, 2. Милик, 3. Ростока вел.,
4. Явірки.
- „ *Перемиский*: 1. Вірко.
- „ *Підбужський*: 1. Свидник.
- „ *Порохницький*: 1. Крамарівка.
- „ *Равський*: 1. Белвезь, 2. Камінка нова, 3. Руда
лісна, 4. Потелич.
- „ *Радимнянський*: 1. Радимно.
- „ *Риманівський*: 1. Синява, 2. Яблониця поль., 3. Ясель.
- „ *Рудецький*: 1. Михалевичі, 2. Коропуж.
- „ *Самбірський*: 1. Черхава.
- „ *Сінявський*: 1. Майдан, 2. Манастир.
- „ *Сокальський*: 1. Розджалів.
- „ *Старосамбірський*: 1. Лінина мала.
- „ *Старосільський*: 1. Букова.
- „ *Сяніцький*: 1. Трепча.
- „ *Тіснянський*: 1. Криве ад Тісна, 2. Терка,
3. Яблінки, 4. Яворець.
- „ *Турчанський*: 1. Лосинець.
- „ *Устрицький*: 1. Лобозів.
- „ *Чесанівський*: 1. Крупець, 2. Плазів, 3. Лівча.
- „ *Яворівський*: 1. Порудно, 2. Наконечне.
- „ *Ярославський*: 1. Вязівниця.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені по-
трібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкур-

сового іспиту як і ті, когрі би вплинули по дни 15. мая 1926 будуть уважані яко безпредметові.

Примічаєся, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з грунтами.

При тім Еписк. Ординаріат повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже існують, зглядно які в будучности будуть ввисше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріат застерігає отсим на цілі епархіяльні.

Перед інституцією на отриману парохію, кождий з Всеч. Отців підпише відповідну декларацію.

Ч. 397. Такси від затвердження контрактів.

По причині, що через дозволення на продаж ерекціонального поля, затвердження контрактів купна-продажи і злучену з цим переписку канцелярійні видатки значно збільшилися, а на їх покриття нема фондів, устанавляється від затвердження контракту канцелярійну таксу у висоті 1% від ціни купна-продажи. Цю квоту належить в будучности присилати рівночасно з проханням о затвердження контракту, а ці Всеч. Отці, які вже ту предложили контракти, але ще не одержали рішення, зволять додатково відповідну квоту переказати поштою до канцелярії Еписк. Консистерії.

Ч. 391. В справі розсилання дотації.

Подаєся до відома Всч. Духовенства, що місячну дотацію для Духовенства дістає Еп. Консистерія від 1. падолиста 1925 неправильно з причин від неї незалежних.

Ч. 396. Належитість за Шематизм і Епарх. Відомости на р. 1926.

З кінцем лютого ц. р. висилаєся більший „Шематизм“ на рік 1926. Належитість за нього 8 зл. і за Еп. Відомости 4 зл.

стягнесь ратами з місячної дотації в трох місяцях парохам, завідателям і експозитам. Повисшу квоту позваляєся побрати з церковної скарбони.

Х Р О Н І Қ А.

І м е н о в а н н я :

Ч. 72/26 о. Дуркот Володимир, парох в Лішні ім. Ординар. Комісарем для шкіл в Дрогобичі.

Канонічну інституцію одержали :

Ч. 5228. о. Давидович Михайло — Поріче грунт.
 Ч. 5625. о. Ортинський Ілярій — Климківка. Ч. 5823.
 о. Типа Корнило — Мужиловичі. Ч. 44/26. о. Чайківський
 Теофіль — Яжів новий. Ч. 190/26. о. Козаневич Евген —
 Страшевичі. Ч. 214/26. о. Кріль Михайло — Чашин.

Завідательства одержали :

Ч. 4900. о. Гура Теодор — Курилівка. Ч. 5106. о.
 Федеркевич Гнат — Вязівниця. Ч. 5670. о. Др. Вергун
 Теодор — Розджалів. Ч. 5742. о. Круппський Зенон —
 Кінське. Ч. 5890. о. Щепанський Антін доїзд. — Нако-
 нечне. Ч. 6231. о. Ванкович Михайло — Камінка нова.
 Ч. 6345. о. Турянський Яків — Черхава. Ч. 190/26. о.
 Кушпіт Николай — Коропуж. Ч. 280/26. о. Криса Йосиф
 — Руда лісна. Ч. 316/26. о. Чайківський Омелян доїзд. —
 Яблінка. Ч. 148/26. о. Солतिकевич Орест доїзд. — Ябло-
 ниця руська.

Сотрудництва одержали :

Ч. 5596. о. Гузіль Михайло — Судова вишня. Ч. 232/26.
 о. Вань Лев — Яворів.

Померли :

о. Яремкевич Юліян, парох в Розджалові 21/11 1925.
 о. Пержило Григорій, парох в Кінськім 23/11 1925.

- о. Сологуб Василь, парох в Наконечнім 2/12 1925.
- о. Добрянський Северин, парох в Манастирці 6/12 1925.
- о. Сиротинський Віктор, парох в Камінці новій 6/12 1925.
- о. Федорович Кароль, парох в Тустановичах 10/12 1925.
- о. Татомир Іван, парох в Черхаві 23/12 1925.
- о. Коростенський Северин, парох в Буковій 20/1 1926.
- о. Осьміловський Николай, парох в Руді лісній 18/1 1926.

Душі їх поручаєся молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консисторії.

Перемишль, дня 20. лютого 1926.

о. Николай Грицеляк
Канцлер.

о. Др. Григорій Лакота
Ген. Вік.

II. ЧАСТЬ.

До Всеч. Отців Членів Тов-а „Епархіяльна Поміч“.

В минулому тижни розіслав Виділ ПЕП. на руки Всч. оо. деканів списи членів з зазначенням висоти залягаючих членських вкладок по кінець 1925., зглядно по день 31. січня с. р. Залеглости є значні; з кінцем 1925 р. виносили вони квоту 28.086'37 зол., а після стягнення в січни с. р. від членів священників квоти 1965 зол., претенсії Виділу до членів виносять 26.121 зол. 37 гр.

Виділ звертаєся з прошенням о їх вирівнанне; узгляднюючи критичний час, пропонуємо плаченне залеглих членських вкладок і вкладок за біжучий рік місячними ратами. Тому що у найбільшого числа членів довг виносить 24 зол., а на рік 1926 є платна членська вкладка в квоті 12 зол., то кождому членови буде можливо, складаючи що місяця по 3 зол. (у тих, що винні 12 зол., — по 2 зол.), вирівнати легко залеглість і заплатити членську вкладку за біжучий рік. Очевидно, що є пожадане, оскільки можливо, сплатити залеглости нараз або більшими ратами.

Виділ стверджує, що у членів єсть воля вирівнати залеглости, бо вже на його поклик в січни с. р. майже всі члени дали свою згоду на побранне з їх пенсій по 4 зол.; є проте оправдана надія, що вони згодяться на плаченне пропонованих Виділом місячних рат.

Ходилоби ще о стягненне залеглостей від церков і церковних товариств, що є членами ПЕП., а з дуже малими виїмками, не платять членських вкладок. Всч. Отці па рохи зволять подбати, щоби і церкви, коли не нараз, то хоч ратами платили свої зобовязання.

Неодна гарна гадка падала у формі внесень на засіданнях Виділу. Щож, перевести її в діло не було можливо через брак гроша. Члени не сповнили свого обовязку, який затигнули зглядом товариства, проте й діяльність Виділу на могла розвинутиь. Всеж таки праця II. секції, заходи V. секції і замітна в послідньому часі діяльність VI. секції (секція християнської преси) вказують, що мимо байдужности а навіть неприхильности якогось числа членів,

Виділ свій обов'язок сповнив бодай в межах того, що було можливе.

Потреби нинішнього часу прямо фізично змушують нас до негайної самопомочи і стислої організації, а коли одно й друге намічене уставом ПЕП., то розвиток сього товариства, а тому й активна підтримка його лежить хиба в інтересі нашого єпархіяльного духовенства.

Звертаємо увагу на проєкт, що виринув на одному з послідніх засідань Виділу про утворення запомогового фонду для членів ПЕП., про який мова низше. Є бажанням Виділу перевести його в діло сейчас; чи буде можна, залежить від членів. Колиби каса тов-а мала хочби лише четверту часть готівки, з якою залягають члени, запомогивий фонд ставби довершеним ділом до тижня.

На слідуюче засідання Виділу прийде під дискусію справа правної оборони інтересів духовенства; намічено також обдумати середники з метою відтягнення наших парохіян від впливів всяких чужих і ворожих нам звязків, а згуртовання їх в товаристві своїм, плянуєся ще друге й третє. Почини є, добра воля і охота до праці у Виділу очевидна. Товариство »Єпархіяльна Поміч« моглоби вже в найближшій будуччині відіграти свою важну роль! Але усліве: віра в свої сили і активна підтримка свого станового товариства!

На сім місци подаємо до відомости Всч. Отців членів звіг про стаң книги членів ПЕП. Всіх членів єсть 1305, членів священиків 622, церков 638, церковних товариств 45. Зголосило виступленне з тов-а членів 25 (Грибівський деканат), померло членів 95, поза Єпархією (в Америці) перебуває 23 б. членів.

Зіставленнє
скількості членів ПЕП і їх залеглостей
з кінцем 1925 р.

П. ч.	ДЕКАНАТИ	Скількість членів				Залеглість	
		Свя- щени- ки	Цер- кви	Това- рис- тва	Разом	Зол.	гр.
1	Балигородський	1	—	—	1	24	—
2	Белзький	8	17	5	30	715	—
3	Бірчанський	10	11	—	21	491	—
4	Бориславський	13	24	1	38	707	—
5	Буківський	10	20	1	31	600	—
6	Варяжський	11	19	—	30	576	—
7	Великомостенський	11	12	2	25	552	—
8	Височанський	11	3	1	15	360	—
9	Горлицький	6	10	—	16	362	—
10	Грибівський	9	16	—	25	525	—
11	Динівський	2	2	—	4	96	—
12	Добромільський	14	31	1	46	1015	—
13	Дрогобицький	19	26	—	45	923	—
14	Дуклянський	10	3	—	13	296	—
15	Жовківський	13	2	2	17	384	—
16	Жукотинський	10	10	—	20	480	—
17	Комарнянський	16	17	—	33	792	—
18	Короснянський	2	2	—	4	96	—
19	Краковецький	14	6	—	20	456	—
20	Куликівський	16	—	—	16	384	—
21	Лежайський	6	4	—	10	210	—
22	Ліський	14	31	1	46	1077	22
23	Лупківський	10	1	—	11	264	—
24	Лучанський	7	1	—	8	186	—
25	Любачівський	14	18	—	32	275	50
26	Лютовський	7	8	—	15	324	20
27	Мединицький	14	16	—	30	573	—
28	Медицький	10	3	2	15	324	—
29	Мостиський	10	3	—	13	288	—
30	Мушинський	11	25	—	36	864	—
31	Немирівський	13	12	1	26	576	—
32	Нижанківський	10	—	—	10	240	—
	До переносу	332	353	17	702	15.035	92

П. ч.	ДЕКАНАТИ	Скількість членів				Залеглість	
		Свя- щени- ки	Цер- кви	Това- риси- тва	Разом	Зол.	гр.
	З переносу	332	353	17	702	15,035	92
33	Перемиський	28	12	6	46	846	—
34	Підбужський	13	10	—	23	523	—
35	Порохницький	7	11	—	18	432	—
36	Равський	16	24	1	41	960	—
37	Радимнянський	16	4	1	21	396	—
38	Риманівський	13	18	—	31	738	—
39	Рудецький	12	22	—	34	792	—
40	Самбірський	17	1	—	18	401	—
41	Сінявський	9	10	1	20	480	—
42	Сокальський	14	31	—	45	1080	—
43	Старосамбірський	11	2	—	13	282	—
44	Старосільський	14	3	2	19	432	—
45	Судово-Вишенський	14	21	1	36	837	—
46	Сяніцький	14	18	2	34	760	—
47	Тіснянський	6	15	—	21	504	—
48	Турчанський	16	18	—	34	636	—
49	Угнівський	15	19	1	35	790	—
50	Устрицький	14	2	—	16	391	—
51	Чесанівський	12	24	5	41	432	—
52	Яворівський	14	5	—	19	456	—
53	Ярославський	15	15	8	38	882	45
	Разом . .	622	638	45	1305	28,086	37

Від Виділу тов-а „Епархіяльна Поміч“.

Перемиськ, в січні 1926.

Звідомлення V. секції П. Е. П.

Справа спровадження вина для всіх трех Епархій була получена з ріжними перепонами і вимагала много заходів. Треба було проте полишити на якийсь час иньші важні справи. Доперва на послідних засіданнях виділу секції обговорено на першім місци, в який спосіб можна би нести поміч тим священикам, членам Товариства, котрі знайдуться в тяжкім матеріальнім положеню в наслідок довшої недуги, або иньших випадків. Порішено утворити під зарядом секції спеціальний запомоговий фонд, з якого можна би давати позички, зворотні або беззворотні запомоги. Розвій сего фонду залежить виключно від зрозуміння загалу духовенства, що в самопомочи лежить наша сила. Побіч спеціальних жертв важним жерелом істновання, а відтак побільшення сего запомогового фонду буде прихильність для него духовенства, а також правильне плачення вкладок до Товариства. Тому просимо Впр. Отців Деканів і всіх прихильників Товариства загріти кондеканальне духовенство до солідарного вступлення в члени разом з церквами і брацтвами. Яка сила моглаби бути у нас, а як на жаль нужденно представляєся вона там, де розходиться о поміч для нас самих. Кілько тоді незрозумілої байдужности і безпідставного упередження! Нехай братня любов і свідомість, що даємо собі, злучить нас в тяжкій добі в одну родину. Чи ж не пояснюємо часто другим, яке значення мають слова: єдність і солідарність? Погляньмо, як організуються иньші стани! Яка солідарність між учительством, як гарні висліди їх станової самопомочи. У них навіть санаторії, а у нас? Вправді будова санаторії для духовенства в одній купелевій місцевости є як раз актуальна. Здійснення її залежить від того, як прийме сю гарну думку загал духовенства.

Поки-що наміряємо zorganizувати вже в сім році на червень і липень в одній підгірській, здоровій місцевости літніско для священиків, які потребують лиш відпочинку, а не курації. На сю ціль маємо відступлений більший дім. Бажаючі користати з літніска нехай зголосяться найдалше до 15/5 на адресу V. секції.

В справі видавництва „Духовних Читань“.

Щоби протиділати душевній пошесті, яка йде на наш нещасний, недолею виснажений нарід в формі сектярських писем, книжок та брошур, VI. Секція П. Е. П. в Перемишлі постаралася о видавання летючок для народу: »Духовні Читання«. На редактора згаданого письма упросила секція Всч. о. Михайла Дороцького, декана белзького, звісного зі своєї ревности, такту та солідности. Як можна було сподіватись, так і дійсно »Дух. Читання«, оброблені річево, солідно і приступно. Досі вийшло 14 чисел. Розіслано 13, 14-цяте друкуєся. На видання летючок ми вичерпали увесь пресовий фонд. Дальше сподіваємось оплачувати за присилані належитости по 6 сот. за штуку. Розуміємо, що летючки повиннобся розкидати масово і безплатно, або коли вже є якась ціна, то побільшити обем, замінити в періодичне письмо, в формі давнішого »Посланника«. Ми до цього і прямуємо, Всеч. Отці! На разі однак наші прямовання не даються перевести задля матеріяльних труднощів. На разі годі брати з головної каси П. Е. П., бо тамті фонди йдуть головно на утримання захисту для сиріт. Тому просимо дуже, щоби Всч. ОО. Декани були ласкаві зайнятись збираннем належитостей за »Дух. Читання« і евентуальних підмог і се все пересилали на пресовий фонд П. Е. П. в Перемишлі.

Деякі Всеч. ОО. якось холодно і з великою резервою відносяться до »Дух. Читань«. Кажуть: »у мене сект нема«. Нині їх нема, завтра можуть бути. Впрочім в кождім селі ходять слухи про якусь »нову віру«. Нарід цікавиться, інформуєся і часто дістає інформації таки від наших ворогів. Чи не ліпше, щоби ми їх випередили? Не зашкодить мати маленьку домашню аптичку. Доки вірні ще до Вас, Всеч. ОО. приходять інформуватись, дати їм перечитати з цієї аптички »Дух. Читання«. Давати інекції, ще заки пошесть до Вас прийшла. Як пошесть таки прийде, то вже будемо мусіли дати щось більше, курацію в збільшенім обемі. Ми переконані, що з малих арсеналів повстають більші і великі. Ворога поборемо тим, чим він воює, його власним оружем. Коли він аж з Америки тим оружем про-

дерся до нас, тож ми все таки ліпше знаємо душу нашого народу як чужинці, ми в хаті своїй знайдемо проти нього арсенал.

Від Виділу VI. Секц. П. Е. П.

VIII. Місійна Секція, Тов. Еп. Поміч в Перемишлі за час від вересня 1924 по кінець 1925 р. дала зі свого рамени 7 місій. Іменно: в Боратині, дек. ярославського, Кривчі, дек. динівського, в Радимні, дек. радимнянського, Лопінці дек. балигородського, Яблінці, дек. турчанського, Якубовій волі, дек. дрогобицького і Бикові, дек. медичького. Так мало тому, що Всеч. ОО., яких Всеч. ОО. Декани подали як здібних до давання місій, з правила відмовляються, коли їх Секція попросить.

В виду цього, що з весною цього року оживе місійний рух і секція сподіваєсь многих замовлень, просимо горячо Всеч. ОО. Деканів, щоби були ласкаві подати нам викази таких ОО. які охотно спішитимуть на місії, коли їх секція попросить. Жниво велике, сподіваємось, що Господь дасть, що вийдуть охочі і правдиві — робітники.

Від Виділу VIII. Секц. П. Е. П.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 87/Орд.

Йосафат Коциловський

Божою Милостію і Благословенням св. Апостольського Престола
Єпископ

Перемиський, Самбірський і Сянницький
ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ СВІТСЬКОМУ
І МОНАШОМУ НАШОЇ ЕПАРХІЇ
МИР І БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Повіdomляємо Всечесне Епархіяльне Духовенство і всіх вірних, що Святійший Отець Папа Пій XI. зволив вселаскавійше заіменувати Єпископа-Помічника для Нашої Перемиської Епархії в особі Всесвітлішого о. Дра Григорія Лакоти, Генерального Вікарія, Архипресвітера Собора Крилошан, Ректора і Професора духовної Семинарії.

Підняті Нами вже перед півтретя роками старання о Єпископа-Помічника вінчалися бажаним успіхом. Святійший Отець, даючи новий доказ Своєї апостолської печаливости про добро і потреби гр. кат. вірних тутешньої Епархії, прихилився до Нашого прошення і просторі злучені Епархії Перемиської, Самбірської і Сянницької одержують нового трудownika до помочи в тяжких та вельми відвічальних Архієрейських працях Єпископа.

Консекрація Номіната в чин Єпископа відбудеться в неділю Мироносиць, дня 16. травня с. р. в Нашому Катедральному Храмі підчас торжественної Архієрейської Літургії.

Личність і діяльність Номіната нашому загалови добре звісні. З яким знанням, пожертвуванням і успіхом сповняв Він уряд Ректора духовної семінарії, професора канонічного права в богословському заведенню сеї семінарії, Архипресвітера Капігули, а вкінці великої ваги уряд Генерального Вікарія — всім нам добре відоме.

Ніхто не знає ліпше від Нього відносин і потреб Епархії, ніхто не бажає горячійше їм запобігти й зарадити; Його знання, досвід, а передівсім чесноти і ревність о Божу славу й добро вірних дозволяють надіятися, що новий Єпископ-Помічник сповнить як найкраще своє тяжке і відвічальне завдання.

Молимо Господа Бога, щоби післав Своє небесне благословення на святительські труди нового Єпископа-Помічника другого в сьому уряді від часів існування прастарої Перемиської Епархії і горячо поручаємо Його почини і праці св. молтвам Всч. Духовенства і вірних.

Дано в Перемишлі, дня 14. квітня 1926.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 88 Орд. — В цілі упрощення благословенства Божого для Єпископа-Помічника, поручаю всім Всч. ОО. Душпастирям долучити до Служби Божої в неділю св. Томи Службу о призначення помочи св. Духа.

Ч. 89/Орд. Участь священників в торжестві Консекрації.

Як загодано висше відбудеться консекрація Всесвітлішого о. Дра Григорія Лакоти на Єпископа-Помічника в неділю Мироносиць, 16. травня с. р. в перемиській катедральній Церкві. Буде вказане, щоби на се рідке торжество явилися також представники епархіяльного Духовенства. З огляду одначе на неділю, будуть священники, що бажалиби взяти участь в торжестві консекрації, обов'язані відповідно подбати о заступника для своїх парохій і на недільні Богослуження. —

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 83/Орд. — Святочні бажання Архієрея для духовенства і вірних.

При надходячому світлому Празникови Христового Воскресення пересилаємо Всечесному Духовенству і вірним Нашої Епархії щирі побажання а zarazом сердечну подяку за молитви і вискази співчуття заявлювані Нам в численних листах в часі Нашої недуги, якою подобалося Господу Богу навістити Нас в минулому.

Добачуємо в сій обставині вірадний знак сеї духової лучности між вірними і духовенством а їх Архієреем, яка є похвальним доказом Ваших католицьких чувств.

Колиж дано Нам за благодатю Всевишнього з новими силами знова станути на становищи Нашого святого уряду і обовязку, то з милою вдячністю згадуємо Ваші почування зглядом Нас, а радісний Великодній празник дає Нам нагоду відповісти потреби Нашого серця.

Нехайже з сього життєдайного Господнього славного Воскресення спливуть на Вас, Всечесні Отці і Дорогі Епархіяни, обильні благодати так щедро вислужені нам нашим Спасителем, нехай вони скріпляють Ващу віру, помножать другі християнські чесноти, а поміж ними чесноту святого послуху і синівської любови для Католицької Церкви Вашої духової Матери, а Скелі Христової Правди. Нехай Господь Бог благословить Вам і Вашим Родинам та дозволить Вам провести Великий Празник в радости духа.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 84/Орд. — Справа іменовання візитаторів Епархії.

Від самого початку, від коли я став Епископом, уважав собі за оден з найважніших обовязків пізнати стан Епархії, пізнати Отців духовних і релігійно моральний уровень вірних повірених моїй опіці.

В тій ціли старався я бути в кождім деканаті, чи на соборчиках, чи при иньших нагодах. Але я свідомий цього, що при моїх дотеперішних поїздках я лишень деякі сторони життя і праці духовенства міг пізнати. В слід за тим конечною являєса потреба відбути стислу візитацію всіх парохій і церков в Епархії. Тимчасом і 2 Епископів не є в можности в часі приписанім церковними канонами зви-

діти цілу нашу Епархію, а це з причини великої розлеглості єї.

Щоби зарадити цьому недостаткові і в короткім часі мати, о скільки можна, докладний образ Епархії, відповідно до приписів провінціальних Синодів Замоїського і Львівського (гл. чинности і рішення руського провінц. Собора в Галичині з р. 1891 ст. 196), отсим рішенням іменую в ціли переведення канонічної візитації Перемиської Епархії слідуєчих Впр. Отців Крилошан Візитаторами: О. Мітрата Дра Василя Левицького на деканат мостиський і старосільський; о. пралата Мрица Михайла на деканат буківський і риманівський; о. пралата Дра Пинила Василя на балигородський і устрицький; о. Крилошанина Гмитрасевича Володимира на лупківський і тіснянський; о. Крилошанина Дра Решетила Романа на лучанський і любачівський; о. Крилошанина Хотинецького на медичський і судововишенський; о. Крилошанина Мартиновича Омеляна на деканати, які йому пізніше будуть визначені; о. Крилошанина Гриневецького Омеляна на деканати краковецький і радимнянський; о. Крилошанина Метеллю Северина на деканати равський і угівський; о. Крилошанина Бодревича Данила на деканати бірчанський і динівський; о. Крилошанина Венгриновича Володимира на деканати горлицький і дуклянський; о. Крилошанина Пастернака Івана на деканати варяжський і великомостенський.

Всі висше наведені Впр. Отці зволють дня 20. травня ц. р. ц. зн. в четвер по неділі Мироносиць зібратися в Перемишлі на нараду в ціли уложення візитаційної інструкції і в ціли зложення відповідної присяги.

З гр. кат. Еп. Ординаріату.

Перемишль, дня 14. квітня 1926.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 85/Орд. — Духовні вправи для священників в р. 1926.

До відбуття духовних вправ в цім році обовязані всі священники, котрі їх не відбули в послідних трох роках, священники ординовані в р. 1923 і священники, що у послідне брали участь в духовних вправах в р. 1923.

Учасників духовних вправ в цім році ділимо на 3 серії.

І так в днях від 2. серпня вечером до 6. серпня рано зволють взяти участь Впрч. і Всч. ОО. з Перемишля і Всч. ОО. деканатів: Балгородського, Буківського, Височанського, Горлицького, Грибівського, Дуклянського, Жукотинського, Короснянського, Ліського, Лупківського, Лютовиського, Мушинського, Римаівського, Старосамбірського, Тіснянського, Турчанського, Устрицького.

В днях від 6. вересня вечером до 10. вересня рано відправлять духовні вправи священники деканатів: Белзького, Варяжського, Великомостенського, Жовківського, Комарнянського, Краковецького, Куликівського, Лежайського, Лучанського, Любачівського, Мединицького, Мостиського, Немирівського, Перемиського, Порожницького, Равського, Рудецького і Сінявського.

Священники прочих деканатів возьмуть участь в духовних вправах, які відбудуться в днях від 13. вересня вечером до 17. вересня рано.

Всеч. ОО. Деканам поручається припильновати усильно, щоби всі священники, обов'язані до духовних вправ, їх відбули.

Імена учасників реколекцій зголосять Всч. ОО. Декани найдалше до кінця червня ц. р.

Всч. ОО. відбуваючі духовні вправи мають явитися в будинку духовної семінарії о 6 год. вечером в дни розпочаття духовних вправ.

Кождий з Впр. і Всч. Отців учасників реколекцій зволить взяти зі собою постіль.

Висоту оплати подасться в день розпочаття реколекцій.

Оплату треба буде оплатити з гори.

Священники не обов'язані цього року до відправлення духовних вправ, а які хотілиби їх відбути, зголосяться через дотичні Уряди деканальні разом зі священниками своїх деканатів обов'язаними до відправлення реколекцій в цьому році.

Ч. 1621. В справі предложення звітів з відбутих місій.

З покликком на тутешний розпорядок (ч. 392 Епарх. Відомости 1926 ч. I. ст. 15) поновно поручаємо Всч. ОО. Деканам, щоби чим скорше предложили тут звіти з відбутих місій в послідних 2 роках, о скілько ще цього не зділали, та подбали про відбуття місій у цих парохіях, де ще такої в послідних 2 роках не було.

Ч. 70/Орд. — Відозва Єпископів Польщі до Правительства і Вірних в обороні Тайни подружжя.

Єпископат Польщі видав в обороні подружжя ось таку відозву: Духовенство і широкі круги нашої католицької суспільности є дуже занепокоєні поважними вістями що приготовлювана кодифікація подружого права для католиків олираєся на поглядах, які є незгідні з засадами св. Церкви.

В виду цього католицькі Єпископи всіх трьох обрядів, зібрані з цілої Польщі на наради в церковних справах в Варшаві в днях 2, 3, 4 і 5 марта 1926 р. звертаються до Представників Уряду і Посольських Сторонництв о забезпечення католицькій подружжій звязи єї таїнственненого характеру.

Святість родинного життя, релігійне виховання дітей є підставою не лишень християнської родини, але також тревалости і успішного розвитку життя народного і державного. Але ця підстава залежить від усвячення католицьких подружж через Церков і через нерозривність їх звязи.

Від цих засад католицька Церков не може уступити і не уступить.

А ми Єпископи, що стоїмо на сторожі переказаної нам науки Христа і Його св. заповідей, мусимо вимагати і вимагаємо, щоби також всі католики у цій справі совісти кріпко стояли в обороні засад католицької Церкви і противділали уставовому санкціонованню так званих цивільних шлюбів і розводів, бо ж подружжя звязь заключена перед урядником цивільного стану є неважною.

Тому жаден католицький посол це повинен голосувати за тим, що противиться Божому законові, а виборці мають право і обовязок жадати від своїх послів, щоби не співділали в ухвалюванні устав, що шкодять нерозривности і святости подружжій звязи. Крім цього послі мають обовязок ужити всього свого впливу, щоби запобічи нанесенні так нечуваної кривди католицькій засаді.

Повижша заява Єпископату буде доручена Представникам Уряду і Управам Сторонництв Союму і Сенату, а ОО. Парохи оголосять її в найблизшу неділю з проповідальниць. — Варшава дня 5. марта 1926 року.

(Слідують підписи 30. Єпископів.)

Поручаєся оголосити це і належно пояснити всім своїм вірним в найблизші неділі. —

**Ч. 1622. — Розпорядок в справі виконання постанови
8. артикулу Конкордату.**

По думці 8. артикулу Конкордату Апостольської Столиці з правительством Польщі і ухвали Єпископату в Варшаві заряджується, що від тепер належить в неділі і в день третього мая при Службі Божій по «Отпусті» в многолітственній молитві, що починається словами: «Ихъ святыми молитвами», пропускаючи слова «благовѣрному імператору нашому» відчитувати по «всѣхъ отецъ и братію нашу» слова: «Спаси Господи Державу нашу і начальствующаго єя (Імярек)» і дальше слова молитви аж до кінця.

У всіх інших місцях Служби Божої належить споминати лише духовну власть.

**Ч. 92/Орд. — Конкурс на посаду
Пралата Канцлера Капітули.**

При тутешній Катедральній Капітулі є необсаджена посада Пралата Канцлера. На сю посаду, зглядно на маючу ся опорожнити через промоцію одного з Соборних Крилошан посаду Соборного Крилошанина, розписуємо отсим конкурс з речинцем до дня 31. травня 1926. р. — Подання з потрібними залучниками належить предложити лично Єпископови Ординарієви в повисшім речинци. —

Ч. 1623/23. — В справі церковного і парохіяльного майна.

В 16. Арт. постановляє новий Конкордат, що всі особи церковні і законні мають право завідувати своїм майном згідно з канонічним правом і боронити його перед всіми інстанціями. З цієї причини відпав тепер надзір держави над майном Церкви а вслід за тим і дотеперішне заступство перед судами ген. Прокураторії. Томуто обовязок заступства на зверх майна церковного і парохіяльного тяжить тимбільше на душпастирях, які мають стисло примінятися до постанов канонічного права. Звертаємо однак увагу, що до спричинення судового процесу в справі церковного і бенефіціального майна О.О. душпастирі мають вистаратися о попередний дозвіл від Еп. Ординаріяту відповідно до вимог канонічного права. Як що Еп. Ординарій узнасть провадження судового поступовання конечним, то парохіві згл. завідателеві не тільки ніяк ухилитися від заступства у провадженню такого поступовання, навіть під

замітом, браку фондів на ведення процесу. В випадках пізнання церкви згл. парохії перед суд, мають парохі згл. завідателі без особного дозволу Еп. Ординарія боронити справи і ніяк не можуть ухилитися від цього обов'язку.

Кошта ведення спору що до майна чисто церковного можна покривати навіть з церковної скарбони, як нема інших відповідних фондів, кошта спору дотично майна парохіяльного мають покривати приходство, згл. парохі або завідателі.

Силою Конкордату належить затвердження всяких правних умов дотично майна церковно-парохіяльного до Еп. Ординаріату. Рівнож аренда ерекціональних ґрунтів при опорожнених парохіях належить до Еп. Ординаріату.

Ч. 1624/375. — В справі продажі ерекціональних ґрунтів.

Лучаєся, що деякі о. о. парохі без позволення Еписк. Ординаріату продають парохіяльні ґрунта на різні цілі і присилають сюди контракти купна-продажі з проханням о затвердження.

Таке поступовання противне тутешнім розпорядкам ч. 290/20 (Пер. Еп. Від. з р. 1920 ч. I.) і ч. 3083/22 (Пер. Еп. Від. з 1922 ч. III.) може бути причиною неприємних наслідків і матеріальних страт для дотичних о. о. парохів. По цій причині Еписк. Ординаріат поручає дотично позбування згл. обтяжування приходського майна безумовно приміняватися до висше наведених розпорядків. —

Належить отже найперше внести належито умотивоване прохання о позволення на продаж і то через деканальний уряд; перед одержанням позволення не підприємати ніяких зобов'язуючих кроків.

В контрактах належить від тепер уміщувати уступ, що віддання в посідання предмету купна-продажі наступить доперва по затвердженню контракту Еписк. Ординаріатом і уступ, що важність контракту залежить від затвердження Еписк. Ординаріатом.

Прохань не відповідаючих тутешнім розпорядкам в повисшій справі Еп. Ординаріат не буде брати під розвагу.

Ч. 1217. — В справі податку від домівок.

На підставі постанов арт. XV. конкордату має державний скарб трактувати мешкання парохіяльного духо-

венства та їхні урядові домівки на рівні з урядовими домівками урядовців і домівками державних установ.

Відповідно до цього Еписк. Ординаріят з покликом на розпорядок міністерства скарбу з дня 23. лютого 1926 ч. Д. П. О. 475/IV. подає до відома, що урядові домівки парохіяльного духовенства є звільнені від державного податку від домівок. Однак мешкання духовенства підлягають цьому податкови. В случаю, коли парох або сотрудинок веде канцелярію в части свого мешкання, ся часть є звільненою від державного податку від домівок, яко урядова домівка.

Вільні суть від комунального і державного податку духовні семинарії і доми уживані монахами або монахинями.

Ч. 1482. — Речинець іспиту на дяків.

Іспит на дяків відбудеся в Перемишлі в дяківськiм Інституті дня 3. липня с. р. о 10. годині рано.

Приватисти, які бажалиби бути допущені до сего іспиту мають внести свої подання через власний уряд парох.

Всч. оо. парохі звольять при тих поданнях зазначити моральне поведення дотичного кандидата.

Речинець до вношення подань о прийнятте до дяківського Інституту в Перемишлі.

Кандидати, які стараються о прийнятте до дяківського Інституту в Перемишлі на шк. р. 1926/27 мають внести свої подання через власний уряд парох. до гр. кат. Капітули найдалше до кінця вересня ц. р. Необхідні услівя прийняття суть слідуочі: 1) Добре моральне поведення кандидата стверджене власним урядом парохіяльним. 2) Укінчення IV. по крайній мірі III. кл. народних шкіл. 3) Добрий чистий голос. — Перед прийняттем до Інституту відбудеся вступний іспит в дяківськiм Інституті дня 2. жовтня ц. р. о год. 10. рано, на котрий всі кандидати мають явитися.

Ч. 90/Орд. — Віддане іспитованим дякам поля в уживанне.

Доки справа поділу ґрунтів ерекціональних не буде дефінітивно полагоджена, Еписк. Ординаріят поручає Всеч. ОО. Парохам з поля, яке полишаєся їм поза скількістю признаною Конкордатом, давати в уживання своїм іспитованим в Перемишлі дякам в обемі по можности 2—5 гектарів.

Ч. 1485. — Поміч убогим церквам.

Виділ Товариства ім св. Ап. Петра для запомоги убогих церков просить нас о заклик до Всч. ОО. о поміч — датки для убогих церков. Прихилиючися до повисшого прошення поручаємо відправити акафіст в дни св. Ап. Петра і Павла в своїй церкві, а на случай перешкоди в найблишшу неділю і надісланне жертв з цього акафісту Епп. Консисторії. В неділю перед святом св. Ап. Петра і Павла звольть Всечесн. Огці оголосити відправлене акафісту в дни св. Петра і Павла та заохотити своїх парохіян до складання жертв підчас акафісту на повисшу ціль.

Ч. 436/с. В справі позволень на подружа рядовим.

Епископська Курія польських Військ, письмом з дати Варшава 25/II 1926 Ч. 1456/26 закомунікувала ту відпис взірця позволення на заключення подружа рядових (szeregowych) (Днев. Розк. 34/25 п. 343), яким мають виказатися рядові перед заключеннем подружа.

Військове позволенне на заключенне подружа. Згідно з артикулом 21(69) устави о основних обовязках і правах рядових позволяю (війсковий ступень, імя і назвиско, матірня формація, рік уродження, імена родичів)

.....
на заключення подружа з (імя і назвиско нареченої)

.....
Огсе позволенне є посвідкою, що зі сторони війскових властей нема перешкоди на заключення подружа і є важне на протязі року від дня виставлення.

Підпис

Дата

Печать.

Увага. На основі §. 30 виконавчого розпорядку до устави о основних обовязках і правах рядових (szeregowych) має рядовий донести о заключенню подружа свому наставникови на протязі 14 днів від дати вінчання.

**Ч. 778. — Оплати стемплеві від свідоцтв, видаваних
Урядами парохіяльними.**

Епископська Консисторія подає Всеч. Урядам парох. до відома і придержування рескрипт Палати Скарбо-

вої у Львові з дня 19. II. 1926 ч. $\frac{38789|26}{W.V.O.I.a}$ в справі стемплевих оплат від свідоцтв видаваних Урядами парох. який звучить:

1) свідоцтва крещення, смерті і вінчання (повні витяги з книг метрикальних) видавані на жадання інтересованих осіб, підлягають оплаті стемплевій в квоті 40 гр., яка має бути оплачена в значках стемплевих, наліплених на свідоцтві і перебита урядовою печаткою Уряду парох.; свідоцтва оповідей (bannorum) однак є вільні від оплати стемплевої;

2) витяги фамілійні видавані на жадання інтересованих осіб підлягають тількикратно оплаті стемплевій в квоті по 40 гр. кілька случаів кресту, смерті або вінчання стверджено в поодинокім витязі;

3) витяги фамілійні, видавані особам приватним, наміряючим внести до Уряду державного прошення в справі реклямації від служби військової за долучення витягу фамілійного, є вільні від оплати стемплевої, але під умовиною, що Уряд парохіяль. умістить на витягу виразну замітку, що витяг має служити виключно в ціли долучення до подання в справі служби військової;

4) видані заінтересованим посвідки на підставі книг метрикальних, о скільки не містять в собі всіх даних, які мають повні витяги з книг метрикальних, — є вільні від оплати стемплевої;

5) повні витяги з книг метрикальних, видані залізничникам і іншим функціонерам публичним (державним і самоуправним) в ціли долучення до подань тих функціонерів (або їх родин) в справах дотикаючих службових відносин, є вільні від оплати стемплевої, тільки під умовиною, що Уряд парох. умістить на витягу виразну замітку, що призначений є виключно в ціли долучення до подання в справі дотикаючій службових відносин.

6) свідоцтва моральности, виставлені Урядом парохіяльним є вільні від оплати стемплевої.

Ч. 516. — Справа актів метрикальних осіб, що належать до чинної служби військової.

Еп. Консисторія пригадує всім Урядам парох. рескрипт австр. угорського Міністерства війни з 5. VII. 1887 ч. 3401, який доси обов'язує, що акти уродин, вінчання і смерті осіб

військових будучих в чинній службі військовій як також їх родин (жінок і дітей) мають бути вписані в книгах метрикальних, проваджених через військових душпастирів.

Ч. 1625/24. — Метрикальні копії.

Еп. Консистерія пригадує Всч. ОО. Душпастирям обов'язок точного виготовлювання метрикальних копій і пересилання через уряди деканальні в своїм часі. В разі занедбання цього обов'язку Еп. Консистерія булаби змушена здержати дотацію для дотичного о. душпастиря.

Ч. 1252. — Пошукування за свідоцтвом крещення Кароля Барана.

Старство в Товмачи просить о вишуканне свідоцтва крещення Кароля Барана, сина Марії, доньки Василя і Анни з Течканів уродженого около 1917 р. в Підпечарах. — Поручаєся Всеч. Урядам парох. переглянути метрики уроджених і в разі винайдення цього акту переслати тут дотичну метрику. — Кошта видання свідоцтва будуть звернені. —

Ч. 5585/25. — Пошукування за метрикою уродження Катарини Жук.

Поручаєся всім Урядам парохіяльним переглянути метрики уроджених, чи нема де записаного акту уродження Катарини Жук уродженої около 1845 р. і як що знайдеться безпробовочно ту донести.

Ч. 1626. — Дані до Шематизму.

Всч. Урядам парохіяльним поручаєся перевірити дані в Шематизмі за р. 1926 і евентуальні зміни заподавати Урядам деканальним — які у себе будуть вести точну евіденцію парохій своїх деканатів.

Ч. 1644. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 30. червня 1926 виставляються на конкурс слідуєчі парохії:

- Деканат Бірчанський: 1. Березка.
- „ Бориславський: 1. Тустановичі.
- „ Височанський: 1. Кривка.
- „ Добромильський: 1. Риботичі.
- „ Лупківський: 1. Манів.
- „ Равський: 1. Голе.

- Деканат *Рудецький*: 1. Шоломиничі.
 ” *Самбірський*: 1. Ваневичі.
 ” *Сінявський*: 1. Лежахів, 2. Сінява.
 ” *Судововишенський*: 1. Борятин.
 ” *Сяніцький*: 1. Ялин, 2. Гломча.
 ” *Чесанівський*: 1. Жуків.
 ” *Яворівський*: 1. Ольшаниця; 2. Скло.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 30. червня 1926 будуть уважані як безпредметові.

Примічаєся, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих виести подання о прийяття в спис на висше згадані парохії, що доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже існують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріят застерігає отсим на цілі епархіяльні. Перед інституцією на отриману парохію, кождий з Всеч. Отців підпише відповідну декларацію.

Ч. 5288. — Контакт з Ординаріятськими Відпоручниками до шкільних рад повітових.

Всч. Отцям деканам і парохам поручаєся в ділах дотикаючих науки релігії в школах, як шкільні Богослуження, число годин науки релігії, підводи, ремунерації, відтак у всіх шкільних справах, зноситися з дотичними Ординаріятськими Відпоручниками до шкільних Рад повітових, стояти з ними в постійнім контакті, подавати їм до відома про всякі актуальні шкільні справи, щоби вони могли ті справи порушувати на засіданнях Рад шкільних повітових.

Ч. 1627. — Ремунерація за уділювання науки релігії в прилюдних школах народних.

Дневник законів Польської Республіки ч. 27. поз. 163. подає розпорядок Міністра Релігійних Віроісповідань і Прилюдної Просвіти з дня 1. березня 1926 в ділі винагороди душпастирів за навчання релігії в прилюдних народних школах:

§ 1. Винагорода душпастирів (парохів, сотрудників)

за навчання релігії в прилюдних народних школах устанавлюється на 60 (шісдесят) золотих річно за 1 годину науки в тижни.

§ 2. Ся винагорода є платна з долу в 10 рівних ра-тах. Її вимірює Куратор шкільного округу на основі вне-ску шкільного інспектора опертого на затверженому че-рез нього розкладі занять.

§ 3. За лекційні години опущені через душпастиря без оправданої причини відтягає Кураторія душпастиреви при найближшій виплаті по 1'50 (оден золотий п'ятьдесят грошів) за кожду пропушену годину науки.

Пропущення годин науки з причини недуги душпа-стиря, що треває не довше як місяць, не становить основи для доконання відтягнення, про яке мова в першому усту-пі сего параграфу.

Колиж натомість душпастир пропустить науку з при-чини недуги, що треває без перерви довше як місяць, на-лежить доконати відтягнення, про яке мова в першому у-ступі сего параграфу, за пропушені години науки в дру-тому і слідуючих місяцях недуги.

§ 4. Оправданою вважається неприява душпастиря на лекції спричинена похоронами або виїздом до недужого.

§ 5. Сей розпорядок входить в житте з днем оголо-шення з обовязуючою силою від дня 1. січня 1926 р. —

Подаючи до відома сей розпорядок, поручає Епп. Ор-динарійт, щоби Всеч. Отці, на случай неможности явитися в школі на науку релігії, в кождому поодинокому разі в пору повідомляли про се заряд школи.

Ч. 1628. В справі урядового стилю.

Пригадуємо Всч. Духовенству тутешний розпорядок ч. 3617 з р. 1925 (Епарх. Відомости з р. 1925 ч. III. ст. 53) в справі урядового стилю.

Через не придержування норм поданих в згаданім розпорядку у великій мірі непотрібно утруднюється діло-водство канцелярійне.

Особливо звертаємо увагу, що всі письма до Еписк. Ординаріяту і до Еписк. Консисторії належить пересилати через Уряди деканальні з виїмком справ подружних.

Подання внесені не по формі мають Уряди деканальні звертати петентам.

Ч. 1629. — Поручається Українсько-Християнську Організацію і її орган „Нову Зорю“.

З кінцем минушого року завязалася у Львові Українська Християнська Організація, яка поставила собі за ціль, згуртувати всіх католиків нашого народу без огляду на знання, стан і партійну приналежність на певній і непохитній основі католицького світогляду та впливати, щоби політичні партії, їх провід і рядові члени у своїй практичній діяльності все і всюди виступали згідно з духом і наукою католицької церкви.

З огляду на це, що така організація є для нашого народу необхідна, Еписк. Ординаріат звертає увагу Всч. Духовенства на цю організацію, горячо поручає вступати в її ряди та популяризувати її між вірними, а особливо поширювати її часопис «Нова Зоря», який она видає у Львові при ул. Сикстуській ч. 39а.

Ч. 86/Орд. — Поручається новий, повний Требник виданий ОО. Василіянами в Жовкві.

Видавництво ОО. Василіян в Жовкві видало саме новий „Евхологонъ или Требникъ“. Цей Требник відзначає ся тим, що має ясний поділ на чотири часті, а саме I часть: св. Тайни, II часть: Благословення, III часть: Освячення, а IV часть: Молитви на всяку потребу. В укладанні цього Требника держалися Видавці стисло приписів львівського Синода з р. 1891.

Формат його дуже догідний, друк читкий в двох красках, що причиняє ся дуже до скорого орієнтування, — ціна приступна. Коштує брошурований 20 зол., оправлений в полотно 22*50 зол. в півшкірку 26 зол. а оправлений цілий в шкірку 32 зол.

Повинна набути його кожда церков.

Ч. 378/Орд/25. — Перевоженне і ексгумація померших.

Міністерство Віроісповідань і Пр. О. просить пригладати Всч. Духовенству приписи про перевозження померших і ексгумацію (Дя. З. Р. П. Ч. 42 (1920) а саме: „Тіла померших належить хоронити на найблизшій кладовищу цієї парохії або громади, де наступила смерть; на перевезення і похоронення в иншій місци потреба писемного дозволу приналежної влади, однак може бути виконаним

тільки в холодній порі між 16/X а 15/IV. По перевезенню тіла до стації відбору адміністраційна влада в особі делегованого урядника або функціонера поліції стверджує на місци ненарушимість печати, відбирає дозвіл і перестерігає, щоби тлінні останки без отвирання домовини безпovolочно поховано.

Екстумація має відбуватися з захованням наступних приписів: а) обовязкова присутність повітового лікаря, б) чинність має відбутися в холодній порі оскільки можна вчасним ранком, б) брати участь можуть тільки урядові особи і безпосередно інтересовані».

Під приналежною властію належить тут розуміти старство.

Ч. 309. Присяжні землеміри уповажнені до виконання мірничих робіт.

Міністерство Скарбу рескриптом з дня 20. серпня 1925 Ч. Д. О. П. 1356/IV./25 заборонило урядовцям евіденцій виконання помірів для приватних сторін а особливо всяких помірів проєктованих поділів і відграничень, а закон о присяжних землемірах з дня 15. липня 1925 застеріг виключне право виконання згаданих мірничих робіт присяжним землемірам.

Повисше подається Всеч. Духовенству до відома і поручається на случай потреби удаватися в помірових справах до присяжних землемірів, які є одиноко уповажнені до перепровадження цього рода праць.

Ч. 5871/925. Поручався „Українське технічне товариство“.

Всеч. Отцям Парохам поручається при нагоді будови церков удаватися о виконанне проєктів і коштосписів до виділу »Українського технічного товариства« у Львові, Ринок ч. 10. Згадане товариство гуртує архітектів, які мають відповідні фахові кваліфікації і проте дають запоруку, що їх проєкти гідповідатимуть вимогам нашого церковного будівництва.

Ч. 1246. — Заклик о жертви на церков в Уйковичах.

Парохіяльний уряд в Уйковичах деканату Радимнянського просить Всч. Отців о жертви на будову матірної

церкви. Церков знищено там в 1914 р., піле село також пішло з димом. Конкуренція неможлива так ізза убогости парохіян як також ізза небезпеки дальшого відступлення від свого обряду; кільканайцять господарів вже перейшло там на лат. обряд, щоби ухилитися від обовязку конкуренції.

Поручаєся горячо зайнятися зібранням жертв, які відтак треба вислати до парохіяльного Уряду в Уйковичах.

Ч. 1273. — Прошення о жертви на церков в Маріямполі коло Галича.

Преосвящений Еписк. Ординаріят в Станиславові під дн. 24. березня 1926, Ч. 578 просить поручити жертволюбивості Всч. Духовенства і вірних відозву о. пароха і парохіяльного комітету в Маріямполі о жертви на будову церкви.

Тамошні парохіяни, коло 900 душ, ненадійно усунені зі своєї церкви, яка була в їх посіданню через 130 літ, мусять приступити до будови нового церковного будинку. Поручаєся Всч. Отцям заохотити своїх вірних до жертв, еwent. відправити акафіст і узискану готівку відіслати до парохіяльного Уряду в Маріямполі коло Галича.

Х Р О Н І К А.

І м е н о в а н н я :

Ч. 49/Орд. Всесв. і Впр. о. Др. Решетило Роман, професор богословського заведення, ім. Соборним крилошанином перем. катедр. Капітули. — Ч. 349/Орд./25. Впр. о. Гмитрасевич Володимир, Соборний крилошанин, відпоручком до Ради для заховання дисципліни в дух. Семинарії в Перемишлі а 350/Орд./25 членом Еп. Ради для адміністрації церковних дібр. — Ч. 50/Орд. о. Пастернак Іван, декан куликівський і парох в Зіболках, почетним крилошанином перем. катедр. Капітули. — Ч. 1428. о. Ясеницький Кипріян, парох в Жовтанцях одержав титул Радника Еп. Консисторії.

Крилошанські відзнаки одержали :

Ч. 216. о. Калужняцький Орест, парох в Іздебках. —

Ч. 1320. о. Черкавський Мирослав, парох в Дахнові. — Ч. 1675. о. Качмар Іван, парох в Злоцькім. — Ч. 5495/25 о. Малепський Пантелеймон, парох в Ріпчицях. — Ч. 5496/20 о. Круцько Семен, парох в Мединичах.

Канонічну інституцію одержали :

Ч. 594. о. Клюфас Іван — Куликів. Ч. 774. о. Хрущ Григорій — Новосілки гостинні. Ч. 776. о. Олійник Михайло — Жабче мур. Ч. 988. о. Оленяк Йосиф — Грушатичі. Ч. 1016. о. Гринишин Ілія — Вишатичі. Ч. 1034. о. Іванусик Семен — Суха воля, Ч. 1037. о. Дигдалевич Михайло — Розбір окр. Ч. 1165. о. Полянський Николай — Дубляни. Ч. 1267. о. Трешневський Алек. — Коровиця. Ч. 1353. о. Крушинський Теодор — Чернилява.

Завідательства одержали :

Ч. 452. о. Мікула Василь — Наконечне. Ч. 776. о. Головіц Стефан — Розджалів. Ч. 858. о. Гумовський Василь — Белзець. Ч. 867. о. Черкавський Іван — Радимно. Ч. 868. о. Баріляк Дмитро — Потелич. Ч. 1031. о. Гуль Петро — Букова. Ч. 1037. о. Менцінський Стефан — Сінява. Ч. 1102. о. Щепанський Николай — Скло. Ч. 1113. о. Малик Косма — Борятин. Ч. 1167. о. Хотинецький Йосиф — Березка. Ч. 1194. о. Онишко Петро — Голе. Ч. 1228. о. Малко Теодор — Монастирець. Ч. 1267. о. Гнатишак Юрій — Ялин. Ч. 1275. о. Бугера Іван — Милик. Ч. 1276. о. Лах Василь — Ліцини. Ч. 1277. о. Мазяр Стефан — Тустановичі. Ч. 1278. о. Тимчишин Евген — Лежахів. Ч. 1281. о. Качмарик Стефан — Пакість. Ч. 1305. о. Величко Олекса — Лопінка. Ч. 1306. о. Кедун Йосиф — Терка. Ч. 1492. о. Колтунюк Мирон. — Жуків. Ч. 1328. о. Трешневський Роман — Близянка. Ч. 1353. о. Білик Алексій — Ольшаниця. Ч. 1359. о. Фігар Яків — Михалевичі (Руд.) Ч. 1074. о. Комарницький Яків — Лівча. Ч. 1579. о. Куновський Володимир — Кривка.

Сотрудництва одержали :

Ч. 594. о. Білевич Теодор — Куликів. Ч. 774. о. Дигдалевич Йосиф — Гусаків. Ч. 1007. о. Шпот Михайло — Жовтанці. Ч. 1165. о. Підгарбій Іван — Бабина. Ч. 1250.

о. Хомко Теодор — Кальниця. Ч. 1279. о. Павліш Павло—
 Лежайськ. Ч. 1280. о. Дацишин Стефан — Липовець.
 Ч. 1304. о. Метелля Стефан — Люблинець. Ч. 1329. о.
 Кульчицький Михайло — Ярослав. Ч. 1330. о. Злупко
 Андрій упр. — Тарнавка.

Померли:

- о. Горницький Модест, парох в Склі 20/2 1926.
 о. Лев Григорій, парох в Борятині 12/3 1926.
 о. Бачинський Володимир, парох в Жукові 25/3 1926.
 о. Бачинський Николай, парох в Маневі 10/4 1926.
 о. Куновський Маркил, парох в Кривці 4/4 1926.

Душі їх поручався молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консистерії.

Перемишль, дня 15. квітня 1926.

о. Николай Грицеляк
 Канцлер.

† ЙОСАФАТ
 Епископ.

II. ЧАСТЬ.

Повідомлення про Загальні Збори Тов-а „Епархіяльна Поміч“ в Перемишлі.

Звичайні, загальні збори Тов-а «Епархіяльна Поміч» в Перемишлі, відбудуться в Перемишлі, в будинку духовної Семинарії, вул. Баштова, дня 23. червня 1926 о год. 9.

Порядок нарад:

1. Відкриття зборів і покликання президії,
2. Звіти: а) секретаря,
б) скарбника,
в) провідників секцій,
3. Дискусія і уділення абсолюторії уступаючому Виділу.
4. Вибір членів Виділу і членів провірної комісії.
5. Зміна уставу: (§§. 3. 5. 6, 7, 13, 14, 20, 33, 34.)
6. Реферати а) Правильники для секцій } о.
б) Справа санаторії } Маринович.
7. Внесення Виділу,
8. Запити і внески членів.

Перемишль, дня 18. квітня 1926.

Від Виділу П. Е. П.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 325/Орд.

Про установлення свята Господа Нашого Ісуса Христа-Царя в послідну неділю місяця жовтня.

Окружний лист (Енцикліка) до Пречесних Братів Патріархів, Пралатів, Архієпископів, Єпископів і прочих місцевих Ординаріятів, котрі мають мир і єдність з Апостольським Престолом: про установлення свята Господа нашого Ісуса Христа-Царя.

Пій XI. Папа

Пречесним Браттям Поздоровлення й Апостольське Благословення.

Памятаємо, як у першому окружному листі, що Ми писали його після обняття Первосвященства до всіх святих Владик, — коли то шукали Ми головних причин тих нещасть, які злягли на рід людський і пригнітають його, — якто в ньому вказали Ми отверто на те, як не тільки тому повинь таких нещасть розливається по світі, що велика сила людей відреклася Ісуса Христа та його Пресвятого закону, і в своїх обичаях та життю, і в устрою родини й держави, але також, що ніколи не заблісне певна надія на трівкий мир між народами, поки поодинокі люде й цілі

держави перечитимуть і відкидати володіння Спасителя Нашого. Тому то й упоминали Ми, що Христового мира належить шукати в царстві Христовому та й заповіли, що робитимемо це, скільки лиш буде можливо. Сказали Ми в царстві Христовому, бо нам бачилося, що за ради привернення й усталення мира не мож успішніше працювати, як тільки через обнову володіння Господа Нашого. Веселу надію на кращі часи оживили в нас тимчасом ці прямування народів до Христа й Його Церкви, єдної подательки спасення, які, чи то перший раз знялися, чи далеко живіще розбудилися. Тому також ставало ясным, що для багатьох, котрі погордили найвисшою владою Відкупителя та сталися немов вигнанцями з царства, в щасливу хвилю приготується й назріває поворот до належного послуху.

А чи зі всего того, що сталося, що зроблено за один святий рік, так гідного віковічної пам'яті й споминів, немало прибуло чести й слави для Основника Церкви, Господа й Найвищого Царя? Якеж то велике вражіння викликала в умах і в серцях людей публична вистава святих річей місійних, вказуючи чи то на те, які труди без устанку поносить Церква, розжаряючи щодня царство Обручника свого на всі землі й острови, навіть найдальші на океані, чи на велике число країн, що їх відважні й непереможні місіонарі приєднали для католицького ймення, чи на решту величезних просторів, що їх треба здобути ще для спасенного й ласкавого володіння Царя Нашого. А далі, які намірення мали всі ті, котрі протягом святого часу під проводом своїх владик чи священників з усіх сторін прибували до св. Городу, як не це, щоби очистити як слід свої душі перед гробами Апостолів і перед Нами визнати, що належать і належати будуть вони до Царства Христового! А Царство це Спасителя Нашого в новім сьйві заясніло тоді, коли Ми для шістьох ісповідників і дів, провіривши хвалу їхніх визначних чеснот, вирішили почесть святих небесних. О скільки то радості, скільки потіхивлилось у душу Нашу, коли тов величавім храмі св. Петра після проголошення нашого рішення силенна сила вірних серед слів подяки закликала: «Ти Цар слави, Христе!» Бо тоді, коли люде й держави відчужились від Бога, та через розбурхане полум'я ненависти і межиусобні заворушення летять у пропасть й загибіль,

тоді Церква Божа безупину обділяє рід людський кормом духовного життя, родить і кормить для Христа одно по одним святе покоління мужів і жінок, а Він не перестає до вічного щастя небесного царства покликувати тих, котрих в земнім царстві мав за вірних і послушних підданих. Коли до цього на великий ювілей припала тисячшістьсотлітня річниця Никейського Собору, тим радніше веліли ми святкувати цю вікову подію й самі обходили Ми її в Ватиканській Базилиці — тому, що собор цей вирішив і поставив як католицьку правду віри єдиносущність Однорідного Сина з Отцем, а вкладаючи в своє правило віри, цебто в символ слова: «царству Його не буде кінця», потвердив царську достойність Христа.

Колиж так Святий рік цей не одну мав нагоду до з'ясування Христового Царства, очевидно, вчинимо річ перш за все відповідну Апостольському урядови, коли прихилимось до прохань великого числа Отців Кардиналів, Єпископів і вірних, що їх звернено до нас чи то по единці, чи то збірно, та закінчимо якраз цей рік введенням у церковне богослуження осібною свята Г. Н. Ісуса Христа-Царя. А так мила ця справа, що бажаємо про неї кілька слів промовити до Вас Пречесні Браття. Опісля вже ваша річ буде все те, що скажемо про почесність для Христа-Царя, так приступно подати до всенароднього відома й розуміння, щоби зі щорічного обходження свята, яке бажаємо установити, вийшли й плили на будуче багаті користи.

Від давна вже стало загальним звичаєм, що в переноснім значінню слова називаємо Христа Царем за ради найвисшого степеня досконалости, на якому стоїть Він понад усі сотворіння й перевищає їх. Таким чином кажемо, що працює Він над людськими умами, не своєю бистротою розуму і шириною свого знання, як радше цим, що Він Сам є Правда й доперва люде мусять від Нього черпати й послушно приймати правду; царює Він також над людською волею не тільки тим, що в Ньому відповідає святості волі Божої в повній повні непорочність і підлеглість волі людської, але також своїм впливом понукою підчиняє Він під нашу вільну волю те, чим запалюємось ми до всяких найблагородніших учинків. Нарешті узнаємо Христа Царем сердець за ради Його любо-

ви яка переходить всяке поняття¹⁾, ласкавості та доброти, якими душі до Себе притягає. Бо всі народи ніколи так дуже не любили нікого, як Ісуса, ані не любитимуть по будучі віки. Але, як ближше підійти до річі, кожний ясно бачить, що належиться Христові, як людині признати імня і владу царя, а то у властивім значінню слова. Бож годі що инше казати, як тільки це, що Він як чоловік одержав від Отця владу і честь і царство²⁾; — тому, що Боже Слово, котре має тусаму суцність з Отцем, Все мусить мати з Отцем спільне, а тимсамим якраз оце найвище та безграничне володіння над усім сотворінням.

Чи не читаємо скрізь усв. Письмі, що Христос є Царем? Про Нього то говориться, що він володар, котрий народиться від Якова³⁾, котрого постановив Отець царем над Сіоном, горою святою Його й одержить Він народи як спадщину свою й як власність свою краї землі⁴⁾; а весільна пісня котра під видом і подобою найбогатшого і найможнішого царя величала правдивого царя над Ізраїлем, того, що мав прийти, ось які має слова: Престіл Твій, Боже по вік вічний; жезло справедливості, жезло царства Твого⁵⁾. Поминаючи чимало слів того роду, на иншому місці, немов для яснішого змальовання Христових черт, пророкувалось, що царство Його не обмежене нікими границями, збогатіє дарами справедливості й мира: Настане за днів Його правда й багатий мир.. Ізаволодіє Він від моря до моря; і від ріки аж до кінців вселенної⁶⁾. Із цим лучаться вельми чисельні віщування пророків, а перш за все оце добре знане пророцтво Ісаїєве: Диття родилось нам, Син і дано Його нам і спочила влада на рамені Його, і назветься імня Його Чудовий, порадник, Бог, кріпкий, Отець прийдешнього віку, князь мирний. Примножитья Його панування й мирові Його не буде кінця-краю: засяде Він на престолі Давидовім і над царством його: щоб утвердити й скріпити його судом і справедливістю від тепер

¹⁾ Єф. 3. 19.

²⁾ Дан. 7. 13—14.

³⁾ Чис. 24, 19.

⁴⁾ Пс. 2.

⁵⁾ Пс. 44.

⁶⁾ Пс. 71.

аж по вік.⁷⁾ А вжеж не инакшими ніж Ісаїя, словами віщують і ддргі пророки, як Єремія, котрий пророкує про праведну парість що виросте з пня Давидового; син цей Давидів царюватиме як цар і буде мудрий і судитиме на землі⁸⁾; та як Даниїл, котрий віщує про царство, котре Бог небесний настановить, а воно по віки не розпадеться... стояти ме до віку⁹⁾, а зараз потім додає: Бачив я в сні нічу, як ото на хмарах небесних ішов немов людський син і підійшов аж до Старого днями й привели Його перед Нього. І віддано Йому владу й честь і царство і всі народи, племена й мови служитимуть Йому, влада Його, влада вічна, яка ніколи не минеться й царство Його не розпадеться¹⁰⁾. А того пророцтва Захарії, про Царя лагідного, котрий сівши на осля й на жеребця підяремної як праведний і спаситель¹¹⁾ прийде в Єрусалим серед радости народу, чи не признали й не потвердили святі євангелисти як таке пророцтво, котре справдилося?

Зрештою, тасама наука про Христа Царя, якої начерк вказали ми в книгах Старого Завіту, очевидно зі сторінок Нового не зникає, але противно, величаво й ясно в них потверджується. Що до цього, нехай тільки згадаємо про архангельське благовіщення, котре каже Діві, що вона породить сина, якому дасть... Господь Бог престіл Давида вітця його, й запанує він у домі Якова по вік, та царству його не буде кінця¹²⁾. І Христос сам свідчить про своє царство: бо чи то Він в останній своїй промові до народу говорив про нагороди й кари, що їх праведні або осуджені на віки одержать, чи то відповідав римському намісникові на публичне питання, чи не є він царем, чи після воскресення дав апостолам поручення вчити й хрестити всі народи, привідповідній нагоді дав і собі імя царя¹³⁾, та явно потвердив, що він є царем¹⁴⁾ і заявив торжественно, що дано Йому всю владу на небі на землі¹⁵⁾. Шчо ж иншого

⁷⁾ Іс. 9, 6—7.

⁸⁾ Єр. 23, 5.

⁹⁾ Дан. 2, 44.

¹⁰⁾ Дан. 7, 13—14.

¹¹⁾ Зах. 9, 9.

¹²⁾ Лук. 1, 32—33.

¹³⁾ Мат. 25, 31—40.

¹⁴⁾ Йо. 18, 37.

¹⁵⁾ Мат. 28, 18.

означають ці слова, як не велич Його влади й безграничне царство? Так чимождивуватись, що Цей, котрого Йоан називає князем царів земських¹⁶⁾, той сам, — як то об'явився Він у тому видінню майбутнього, — має на одежі й на бедрі своїм написано: Цар царів і Господь пануючих?¹⁷⁾ Постановив бо Отець Христа наслідником усього¹⁸⁾; має Він панувати, поки на кінці світу не положить усіх ворогів під ноги Бога й Отця¹⁹⁾.

Із цієї загальної науки Святих книг по правді повинно було вийти, щоби католицька Церква, котра є царством Христовим на землі, яке має поширитись між усіх людей і всі краї, в річнім крузі святого богослуження у більшій величній службі привітала свого Творця й основника як Царя, й Господа й Царя царів. Ці ознаки почеси, які звенять одною й тою самою хвалою в чудовій ріжноманітності звуків, як виражала вона в старовинних співах псалмів і давніх требниках, так і тепер уживає в публичних молитвах і безкровній Жертві, що їх приносить вона що дня Божій Величності. А в цій віковій хвалі Христа Царя ясно видно прекрасну зграйність наших і східних обрядів, так що й в цій справі має значіння правило: закон молитви становить закон вірування.

А на якій підставі основується це достоїнство й влада Господанашого, влучно заважає Кирило Александрівський: Скажу одним словом, має Він владу над усім сотворінням не силою загарбану, ані звідки инде взяту, але зі своєї сутій природи²⁰⁾. Цеб то Його верховна влада опирається на цій чудовій одності, яку називають гіпостатичною. Із цього випливає, що Христові яко Богові не тільки ангели й люде мають честь віддавати, але також, що Його владі яко чоловіка підлягають і слухають ангели й люде. Це є, що вже на підставі самої гіпостатичної злуки Христос має владу над усім сотворінням. А яка може прийти нам миліща й солодша думка як не ця, що Христос володіє над нами не тільки на підставі права при-

¹⁶⁾ Об. 1, 5.

¹⁷⁾ Об. 19, 16.

¹⁸⁾ Евр. 1, 1.

¹⁹⁾ I. Кор. 15, 25.

²⁰⁾ До Лук. 10.

роднього, але також і набутого, щоб то через відкуплення? Нехай усі непам'ятливі люде пригадають собі, скільки то коштували ми нашого Спасителя: Не тлінним золотом ні сріблом відкуплено вас: ...але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого ягняти²¹⁾). Уже ми не наші, бо Христос купив нас високою ціною²²⁾; навіть тіла наші є членами Христовим²³⁾.

А щоби кількома словами пояснити значіння й силу цієї верховної влади, не треба й казати, що вона полягає не в потрійній власті, без якої годі розуміти верховну владу. Вибрані зі святого Письма й згадані свідчення про всесвітнє панування нашого Відкупителя більш ніж треба те саме доказують і католицька віра наказує вірувати, що Ісус Христос даний людям і як Відкупитель, на якого мають вони уповати, а рівночасно й як законодавець, якого мають слухати²⁴⁾. А Євангелії не так оповідають, що давав Він закони, як радше ставлять Його перед очі як законодавця: а хто заховувати ме ці закони, про того в різних місцях і різними словами каже Божий Учитель, що такий дасть доказ своєї любові до Його і в любові Його такий зостанеться²⁵⁾. А що Отець надав Ісусові судейську владу, сам Він явно про це каже до Жидів, котрі обжаловали Його за зневаження суботнього відпочинку через чудотворне уздоровлення хворої людини, ось як: бо не судить нікого Отець, але весь суд здав Він на Сина²⁶⁾. В цьому міститься також, як річ невідлучна від суду, й те, що Він на підставі Свого права може давати людям іще за життя нагороди та кари. Крім цього треба признати Христові й цю владу, яку називають виконною, тому що всім треба слухати Його наказів, а так її оголошено, що на упірних поставлено загрозу кар, від яких ніхто не зможе втекти.

Однак царство це є своєрідне: і духовне і відноситься воно до справ духовних. Дуже ясно вказують на це слова, які навели ми передше із Книг і потверджує це Христос Господь своїм способом поступовання. І так при неод-

²¹⁾ І. Петр. 1, 18–19.

²²⁾ І. Кор. 6, 20.

²³⁾ там же 15.

²⁴⁾ Соб. Трид. Зас. VI. Кан. 21.

²⁵⁾ Ио. 14, 15; 10.

дній нагоді, коли Жиди, а навіть і самі Апостоли хибно думали, що Мессія добуде волю народові і приверне царство Ізраїльське, перечив Він і збивав їхні марні думки й надії. Коли товпа поклонників, яка окружала Його, хотіла окликати Його царем, втікає Він і ховається, не хочачи ні цього титулу, ні почеси. Перед римським намісником заявляє Він, що царство Його не є з цього світу. Царство це Євангелії так представляють, що люде мають до нього покаанням входити, та не зможуть вони в нього увійти інакше, як тільки через віру і хрещення: що хоч є зверхнім обрядом, то однак означає й довершує внутрішнє відродження; протиставиться це царство тільки царству сатани та власті тьми і домагається воно від своїх послідувачів, щоби вони не тільки відвернули свої серця від багатств та світових справ і давали докази добрих обичаїв, були жадні і спрагнені справедливости, але також, щоби зреклись самих себе й несли свій хрест. Коли отже Христос і як Відкупитель своєю кров'ю набув собі Церкву і як Священик приніс Себе і безнастанно приносить у жертву за гріхи, то хто не бачить, що саме царський уряд має в собі характер обох цих урядів? Впрочім грубо похиблявби той, хто не признававби Христові яко чоловікові власти в яких-небудь горожанських справах, бо Він одержав від Отця таке безграничне право над всіми сотворіннями, що все підлягає Його волі. Та однак, доки жив Він на землі, цілковито здержував Він себе від виконання такої власти і як Сам колись погордив посіданням і дбанням за річи дочасні, так дозволяв Він їх тоді і сьогодні дозволяє їх власникам. Про це є оці прегарні слова: Не відбирає дібр дочасних Цей, хто дає царства небесні²⁷⁾. Таким чином володіння нашого Відкупителя обіймає всіх людей. Відносно до сего радо приймаємо за свої слова безсмертної памяти нашого попередника Льва XIII: »Оттак володіння Його обіймає не лиш католицькі народи і також не тільки тих, що обмиті святим хрещенням і розуміється, правно приналежать до Церкви, хоч хибні гадки звели їх на манівці або незгода відокремлює їх від благодаті, але обіймає воно також усіх тих, котрі християнської віри не мають, так що поправді в володінню Ісуса Христа зостає

²⁷⁾ Гимн: *Crudellis Herodes*, у службі Богоявлення (лат.).

цілий людський рід²⁸⁾. Тут рівнож не має ніякого значіння різниця поміж одиницями а родинами і суспільностями, бо люде звязані зі собою суспільно є не менше під властю Христа, як і одиниці. По правді Той сам є джерелом і личного і спільного спасення: І нема ні в ким іншим спасення, та й нема іншого імени під небом даного людам, в котрім ми малиби спастися²⁹⁾. Один і той сам є Творець добробуту і правдивої щасливости так для поодиноких горожан як і для держави: Бо не звідки инде походить щасття держави, а звідки инде людини, тому що держава не є нічим іншим, як згідною громадою людей³⁰⁾. Нехай отже начальники держав не відказуються ні самі ні через народ оказувати прилюдну честь і обовязок послуху царству Христа, якщо хочуть вони ціло зберегти власну повагу та причинитися до збільшення добробуту батьківщини. Бо до нинішної хвилі не менче слушно і справедливо дасться віднести те, що писали Ми на початку Нашого Первосвященства про великий упадок поваги права і пошани власті: »Через усунення зі законодавства і держави Бога й Ісуса Христа так — жалувалися Ми — і виведення власті вже не від Бога, але від людей, прийшло до сего, що захитались самі основи власті, бо поминено головну причину, задля якої одні мають право приказувати а другі обовязок слухати. Тим самим конечно мусіла захитатись ціла людська суспільність не маючи вже більше трівкої основи і безпеки³¹⁾.

Як що отже люде і приватно і прилюдно узнають царську власть Христа, тоді нехибно неймовірні благодати сплунуть на кожду горожанську суспільність, як: справедлива свобода, карність і спокій, згода і мир. Бо царська гідність нашого Господа як з одної сторони надає людській повазі володарів і начальників свого роду релігійну санкцію, так з другої убагороднює вона обовязки й послух горожан. Томуто Апостол Павло, хоч і наказував жінкам і невільникам, щоб перші в своїм мужові, другі в своїм панові шанували Христа, то однак напояв їх, щоб не як людей їх слухали, але виключно для того, що вони

²⁸⁾ Енцикл. *Annum Sacrum* д. 35. мая 1899.

²⁹⁾ Діян. Ап. 4. 12.

³⁰⁾ Св. Августин, лист до Македонії гл. III.

³¹⁾ Енцикл. *Ubi arcano*.

заступають Христа; бо не годиться, щоби люде відкуплені Христом служили людям: Ви відкуплені дорогою ціною, не ставайте невільниками людей⁸²⁾. Коли володарі і правительства законно вибрані будуть цього свідомі, що вони приказують не так силою свого права, як з поручення і замість Божого царя, то бачить кожний, як свято та мудро будуть вони вживати своєї власти і як дуже вони будуть мати на увазі загальне добро і людську гідність підданих в видаванню й виконуванню законів. Таким чином мирний лад буде процвітати й держатися, бо відпаде всяка причина до ворохобні; бо коли навіть горожанин бачитиме в особі володаря і прочих урядовців держави людей природно собі рівних або й негідних, та заслугуючих на догану за про яку причину, то проте неспротивиться він їхній владі, коли за тими самими особами бачитиме він образ і повагу Христа Бога і Чоловіка. Щож відноситься до справи згоди і мира, то цілком ясно, що чим далі пошириться царство і чим більше належить воно до цілого людського роду, тим більше стають люде свідомими цієї єдності, яка спільно їх лучить. Ся свідомість то відвертає і запобігає частим непорозумінням, то лагодить і зменшує гострість усіх таких непорозумінь. Наколиб царство Христове поправді так обняло всіх, як правно відноситься воно до них, чи можнаб тоді тратити надію на той мир, що його Цар, миротворець приніс на землю; Сей — кажемо, — котрий прийшов в се помирити, котрий не прийшов, щоб Йому служено, але щоб послужити і хоч був Він паном усіх, дав Він собою примір покори і її встановив головною заповіддю в злуці з заповіддю любови, котрий крім того сказав: Ярмо мое солодке і тягар мій легкий. Якого щастя можнаб зажити, якби так і поодинокі люде і родини й держави дали Христові правити собою! »Тоді вкінці — скажемо словами зверненими нашим попередником Львом XIII. двацятьпять літ тому до Єпископів цілого світу — можна буде загоїти стільки ран, тоді всяке право обновиться надією на первісну пошану. тоді вернеться благодать мира, й тоді випадають з рук мечі та оружжа, коли всі радо приймуть владу

⁸²⁾ I. До Кор. VII. 23.

Христа і його слухатимуть і кождий нарід визнає, що Господь Ісус Христос є в славі Бога Отця³³⁾.

Так отже, щоби такі найбільше бажані користи тим щедріше приймалися і в християнській суспільності тим постинійше вкорінились, треба як найбільше поширяти пізнання царської достоїнности Спасителя нашого; а відай ніщо краще не допоможе до цієї справи, як те, що устанowitzя власне й осібно свято Христа Царя. Бо ддя навчання народу правд віри і піднесення його через те до радости життя духовного далеко успішніщі є рік-річні святкування святих таїнств, ніж які-небудь навіть найсильніщі докази церковного навчання. Тому, що ці звичайно достаютъся невеликому гурткови вчених людей, а тамті доходятъ до всіх вірних та навчають їх; ці раз один, а тамті рік по рік — так сказати — по весь вік промовляють; ці мають спасенний вплив перш за все на ум, а тамті на ум і на душу, отже на цілу людину. А так є, бо чоловік складається з душі й тіла, тому має так перейматися і захоплюватися видимою величавостю свят, щоби через ріжнородність і красоту святих обрядів тим повнійше переняв божі науки, перетворив їх у свою кров і кість та велів їм служити собі на дорозі поступу в духовнім життю.

Упрочім писані памятники переказують нам, що такі свята одно по однім тоді установлено, коли цього видимо домагалась потреба чи користь християнського народу. Це є, коли треба було або додати сил народови в загальній небезпеці, або захоронити його перед підступним поширенням еретичних блудів, або тим сильніше спонукати й загрити його до віддання чести з більшою набожністю якій тайні віри, або добродійству Божої доброти. Таким чином уже від перших віків християнства, колито над міру жорстоко переслідувано християн, зачали святими обрядами святкувати память Мучеників, щоби, як каже Августин, свята мучеників були заохотою до мучеництва³⁴⁾. Згодом надано святим Ісповідникам, Дівицям і Вдовам літургічні почести, що мали чудесну силу збуджувати у вірних Христових змагання до чеснот потрібних в мирних часах. Перш за все величаві свята, установлені в честь Пресвятої Діви, мали цей наслідок, що християнський нарід

³³⁾ Енцикл. *Annum Sanctum* в дня 25. мая 1899.

³⁴⁾ Наука 47, про святых.

не тільки побожніше віддавав честь Матері Божій і всемогучій Заступниці, але й горячіше любив цю Матір, яку Спаситель неначе заповітом йому лишив. Серед добродійств, які виплили із вселюдного і законного почитання Богородиці і святих небесних не на останнім місці треба ставити те, що Церква по всі часи переможно відперла від себе пошесть ересей і заблуджень. Подивляймо в цьому згляді мудрість Божого Провидіння, котре навіть із самого зла звичайно добуває добро. Допускало воно нераз, що впадала або віра й побожність народів, або ложні науки накидалися на католицьку правду, — але з таким вислідом, що засяяла вона якимось новим блеском, а віра й побожність прокинулася зі сонливості і прямувала до більшої святості.

Такий по правді самий мали початок і такі самі принесли овочі ці свята, що їх недавно тому введено в круг церковного року. І так, коли по честь і набожність для Найсвятішого Таїнства остигли, установлено свято Божого Тіла на такий лад, що величавість зверхнього обходу і восмидневні молитви привели нарід до віддання вселюдного поклону Господеві. Так установлено свято Найсвятішого Серця Ісусового тоді, коли душі людські ослабив і придавив смуток та осоружна строгість Янсенистів і вони зовсім холонули та зі страхом відвертались від любови божої й надії на спасіння.

Коли оттак цілому католицькому світови велимо почитали Христа-Царя, тимсамим бажаємо зарадити сьогочасним потребам і подати якраз відповідний лік на заразу, яка найшла на людську суспільність. Заразою нашого віку називаємо світського духа, — як то кажуть, ляїцизм — його заблудження і злочинні зусилля. Знаєте, Пречесні Браття, що це злочинне лихо не в один день назріло, бо вже від давна таїлось воно в нутрі держав. Бож зачали перечити панування Христове над усіми народами; заперечено право церкви, — яке походить від самого Христового права, — навчати рід людський, видавати закони і правити народами, розуміється, щоби довести їх до вічного щастя. А далі рівняли Христову релігію до неправдивих і ставили її, крайне негідним способом, в однім ряді з ними; нарешті піддано її, під горожанську владу і майже здано на ласку володарів та урядів. Ще дальше пішли ті, котрі

загадали Божу релігію заступити якоюсь природною релігією, якимось природним прямуванням душі. Та й не бракло держав, які гадали, що можуть обійтись без Бога, та що їхню релігійність становить безбожність і легковаження Бога. Над тими невимовно гіркими овочами, що їх так часто і так довго приносило таке відступництво від Христа і поодиноких горожан і цілих держав, жаліли Ми вже в Окружнім листі: »Коли таємним« і знову сьогодні над ними жаліємо. А саме, що всюди порозкидано зерна незгоди і так роздмухано полумя зависти та ворожнечі, що досі так дуже перепиняють вони замирення. Непогомовані пристрасти покривається не раз покрішкою загального добра та любови батьківщини; звідсіля береться і розбрат між горожанами, і те сліпе та й нестримне самолюбство, котре не зглядається ні на що інше, як тільки на власну користь і вигоду, і ними все мірється. Забуття та занедбання обов'язків видерло з корінням домашній спокій; захиталась єдність і тревалість родини; нарешті підважено і до загибли доведено людську суспільність.

Рікрічне свято Христа-Царя, яке від тепер мається святкувати, дає нам найкращу надію, що ця суспільність у щасливу хвилю скоро поверне назад до улюбленого Спасителя. Розуміється, буде це обов'язком католиків, діяльністю та працею своєю ростити і приспішити цей поворот. Однак багато з них тадає, що не мають цього становища суспільного, ні тієї поваги, що їх повинні мати ті, котрі несуть перед другими світло правди. Мабуть треба таку неправильність приписати нерішучості та боязливості добрих, що вони здержуються від боротьби або над міру благо стають опором: через те вороги церкви набирають більше смілости та зухвальства. Але коли загал вірних зрозуміє, що треба йому відважно й завсіди боротись під стягом Христа-Царя, тоді загрітий вогнем апостольства старатиметься він відчужені та незрячі душі приєднати для Господа свого і зберігати ненарушними його права.

А крім того, чиж до нап'ятування цього публичного відступництва, що його породив світовий дух (ляйцизм) з такою великою шкодою для суспільности й до направлення його яким способом не причиниться значно рікрічне святкування на цілім світі празника Христа-Царя. Бо чим негідніше замовчується пресолюдке імя Спасителя нашого

на міжнародних з'їздах та в парламентах, тим голосніше треба зазначувати, та тим ширше треба добиватись прав царської величі й сили Христової

Чи не бачимо, що вже від кінця минулого століття щасливо та успішно промощувано дорогу до установаження цього величавого свята? Чейже відомо всім, як мудро та ясно промовляла за цим почитанням сила книжок, що їх видано по широкому світі в різних мовах. Таксамо владу й царство Христове признавало введення цього побожного звичаю, що незліченна безліч родин посвятила себе й віддалась Пресвятому Серцю Ісусовому. А вчинили це не тільки родини, але також й міста та держави. Що більше: ввесь людський рід, за почином і проводом Льва XIII, посвятив себе томуже Божому Серцю під благословенний кінець святого року 1900-го. І цього теж годі мовчки поминути, що до торжественного признання цієї царської влади Христової над людською суспільністю в предивний спосіб причинились Евхаристичні Конгреси, які в нашій столітті звичайно дуже часто збирались. Вони то мали на меті це, щоби люде будьто з поодиноких дієцезій, країв та народів, будьто з цілого світу збирались разом, щоби Христові-Цареві, утаєному під Евхаристійними заслонами, віддати поклін і богочесть; щоби через промови на зібраннях та казання у церквах, через спільне набоженство до Найсвятійшого Таїнства вселюдно виставленого через величаві обходи, — спільно поклонитись Христові, Богом даному нам Цареві. Повним правом і справедливо треба сказати, що християнський народ за Божою понукою цьому Ісусові, — котрого безбожні люде, коли Він до своїх прийшов, не хотіли прийняти, — бажають привернути всі царські права, виводячи Його з тихого мовчання святних храмів, неначе зі сховку й обношуючи в тріумфі по городських вулицях.

Авжеж, до виконання нашого наміру, про котрий ми згадали, має Святий рік, який добігає до кінця, цю догідність над яку по правді годі добачити більшої, — коли то уми й душі вірних піднеслись до небесних дібр, висших понад усе розуміння, а коли наймилостивіший Бог або дару ласки своєї знову прибiльшив, або, даючи нові понуки до добування кращих дарів, скріпив їх у прямуванні на добрій дорозі.

Чи отже звертаємо увагу на таку силу прохань, що предложено їх нам, чи глянемо на це, що сталося за час великого Ювілею, по правді доволі є підстави до заключення, що нарешті вже настав той день, якого всі горячо бажають. у котрім треба нам оголосити, що Христові яко Цареві цілого людського роду треба віддати честь власним і осібним святом. У цім бо році, як сказали Ми на початку, Божий цей Цар, по правді дивний у святих своїх славно прославився через піднесення нового гуртка вояків своїх до чести небесних святих. У цім також році через небувалу ще виставу річей і трудів (місійних) всі могли подивляти здобутки, що їх придбали для Христа проповідники Євангелії, розширяючи Його царство. Цього року на кінець через святкування многовікової річниці Нікейського Собору помянули Ми оборону одноістотності Втіленого Слова з Отцем. На ній, немов на своїй підставі, опирається володіння того самого Христа над усіми народами.

Так отже силою нашої апостольської поваги установляємо рікрічне свято Г. Н. Ісуса Христа-Царя, яке має обходитися на цілім світі в останню неділю місяця жовтня. Велимо також, щоби того самого дня щорічно відновлювано посвячення Найсвятійшому Серцю Ісусовому цілого людського роду, як це св. п. попередник Наш Пій X. велів що рік повторяти. І здається, що ні лучше, ні відповідніше не можема закінчити Святий рік, ані дати Христові, безсмертному Цареві віків, кращого доказу Нашої вдячності за добродійства, які сплили в цім святім часі на Нас, на Церкву і весь католицький світ — а в цьому даємо також вираз вдячності цілого католицького світу.

Нема потреби, щоби Вас, Пречесні Браття, довго та широко вчити, длячого рішили ми обходити свято Христа-Царя окрімшно від тих інших свят, у котрих вже в деякій мірі визнаємо та святкуємо Його царське достоїнство. Вистарчить одно тільки зазначити, а саме те, що хоч у всіх святах Господа Нашого матеріяльним предметом, — як то кажуть, — є Христос, однак їхній предмет формальний є цілком інший, як царська Христова влада й царське імя. А визначили ми це свято тому на неділю, щоби не тільки духовенство у службах і псальмах приносило свої молитви Божому Цареві, але також щоби і народ вільний

від звичайних занять, у душі святої радості віддав Христові явне засвідчення свого послуху й піддання. Так нехай буде вашим, Пречесні Браття, обов'язком і вашим старанням подбати о духовні науки для народу по всіх парохіях в означені дні пдред щорічним святом, щоби наріц, маючи докладну відомість і поучення про суть, значіння й важність свята, так гідно уладнав і таке вів життя, як вірні і послухні піддані царства Божого Царя.

Бажаємо ще тут, при кінці цього листа коротко згадати Вам, Пречесні Браття, яких сподіємось і яких обіцюємо собі користей з цього вселюдного почитання Христа-Царя, як для добра Церкви й світської суспіности, так для поодиноких вірних.

Так через віддавання цієї чести Господньому володінню конечно пригадається людський пам'яті, що Церква, яка по Христовій установі є вповні завершена суспільність, вже з права природи, котрого вона зречись не може, домагається повної волі й незалежності від світської влади, та що вона не може залежати від чужої волі в виконуванні цього обов'язку, який Бог їй дав, а іменно в сповнюванні обов'язку учити, правити і вести до вічного щастя всіх тих що належать до Христового царства. А навіть цілком подібну свободу повинна лержава з окрема признати тим монашим Чинам і Згромадженням обох полів, що будучи найзначнішими помічниками Пастирів як найбільше трудяться в поширенні і утвердженні Христового царства, чи то складанням святих обітів поборюють трояку похоть світу чи самим визнанням доскональшого життя причиняються до цього, що ця святість, якій Божий Основник велів бути визначною ознакою Церкви, перед очима всіх стає видимою й осяйною безнастанним і з дня на день ясніщим блеском.

Саме торжество святочного дня, що річно відновлюване по цілій землі, напімне держави, що так приватні люде, як уряди і начальники мають обов'язок прилюдно почитати Христа та Йому повинуватися; воно прикличе їх до роздуми над послідним судом, на якому Христос, не тільки викинений з публичного життя, але навіть з погордою занедбуваний та й непризнаваний, найстрогіше пімстить такі великі кривди. Бож царське його достоїнство вимагає цього, щоби ціла держава мала устрій згідний з Божими заповідями і християнськими засадами як у за-

конодавстві, та судівництві, так і в виховуванні душ молоді в душі здорової науки та чистоти обичаїв.

А крім цього на причуд багато сили та чеснот зможуть вірні християне зачерпнути з розмишляння цих правд, щоби приладнати свої душі до справжнього устрою християнського життя. Бо коли Христові Господеві дана всяка власть на небі й на землі і коли люде, відкуплені Його найціннішою кровю, якимсь новим правом підчиняються Його пануваню і коли вкінці цього рода власть обіймає цілу людську природу, ясно що не має в нас жадної змоги, котраб була виїмком з під тієї так великої влади. Так має Він царювати в умі чоловіка, котрий повинен з повною покірною сильно й стало вірити в обявлені правди та науки Христові; царювати в волі, котра повинна слухати законів та приказів Божих; царювати в душі, котра повинна нехтувати природні побажання, а над усе любити Бога й до Нього єдиного привязатись; царювати в тілі і членах його, котрі повинні як знаряддя, або нехай скажемо словами Апостола Павла⁸⁵) як зброя справедливости, Богові служити і внутрішній святости душ. Як що все те податься вірним християнам до глибокого розважання й роздуми, далеко легше даються вони довести до всякої найвисшої праведности. О коби то, Пречесні Браття, й віддалені від Бога люде за ради свого спасення забажали й прийняли на себе солодке ярмо Христове, а всі ми, котрі за милосерною волею Божою, є Його челяддю, несли це ярмо не з нехитю, але жадібно, з любовю і свято. А коли життя наше устроїтья по законам Божого царства, зажаємо веселості й обильності добрих овочів його, як добрі і вірні слуги Христові станемо разом з Ним учасниками вічного щастя й слави в небеснім Його царстві.

Хай це бажання і це желання із надходячим днем Різдва Г. Н. Ісуса Христа стане доказом Нашої батьківської любови зглядом Вас, Пречесні Браття, а як завлаток Божих дарів прийміть Апостольське благословення, котре Вам, Пречесні Браття, й вашому духовенству та народові з великою любовю уділяємо.

Дано в Римі в святого Петра дня 11. місяця грудня святого року 1925-го а первосвященства нашого четвертого.

ПІЙ Папа ХІ.

Подаючи повисшу Енцикл'ку Свят. Отця до відома Всеч. Духовенству, поручаємо туюж прочитати народови в найближші неділі згл. свята, основно її пояснити і оголосити, що ближе означення свята Христа-Царя подасться пізніше.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 350/Орд. — Катехізація в церкві і школі.

До найважніших і найбільше відповідальних обов'язків душпастиря без сумніву належить катехізація в церкві і школі. Через плянову і добре обдуману катехізацію закладаємо основу до правдиво християнського життя і християнського совершенства. Де священник ревно і правильно катехізує, там поволи зникають проступки, згіршення, а на їх місце виростають християнські чесноти.

З вдовolenнем мушу зазначити, що є в нас многі священники, котрі не жалують труду і щиро учать катехізму і в церкві і в школі. Яка це мила річ прислухуватися відповідям дітей, що мають ревного душпастиря, яка це мила річ глядіти на їх примірне поведіння.

Але на превеликий жаль є і такі священники, що для них байдужною є справа релігійно-морального виховання молодіж і старших; котрі вправді ходять до школи але уділяють науку релігії без пляну, без приготування і тому майже без ніякого успіху, а в церкві або зовсім занедбують катехізацію, або уділяють її лишень у Вел. Пості, чого наслідок такий, що ані молодіж ані старші не здають собі справи і з найголовніших правд віри, молитви переверчують і вимовляють, як їх мати научила. Цим послідним священникам, з натиском пригадуємо рішення нашого Львівського Собора з р. 1891 в справі катехізації (Титул I, гл. VIII. о катехізмі ст. 88, 89 і 90), яке звучить ось так:

»1. Тому що катехізм стремить головно до обучення молодіж в науці спасення і тому що цей вік є як найбільше склонний так до доброго, як і до злого і як найдовше задержує перші науки, що їх від дитинства дістав, так що наука в цім віці є основою релігійного способу життя в дозрілім віці, тому Синод уважає своїм обов'язком звернути як найбільше увагу душпастирів на цей найголовніший обов'язок, щоби як найточніше прикладалися

до нього, як до дуже могучого середника, яким вірні по-вірені їх печальности найуспіснійше наклонються до чесного життя. Найже тому знають душпастирі, що в в совісти обовязані і то під тяжкою відвічальністю перед Богом пояснити і викладати головні засади християнської науки не лиш в церкві кожної неділі і свята сейчас по Вечірні і в церквах дочерних, сейчас по богослуженню, яке в ній довершили, але також і в школах після виданих Ординаріятм розпоряджень і то передівсім в причини теперішньої системи, яку прийнято в новочасних школах.

2. При викладанню катехізму мають йти за порядком цього підручника, який часово приписав Ординаріят, яко правило, що його маєся уживати в народних школах, так, щоби в протягу року укінчили цілий предмет катехізму. До катехізму нехай долучать також головніші події з історії біблійної, які мають спеціальну звязь з догмами віри і обичаїв. В часі великодної чотиродесятниці най вибирають для своїх поучень науку о Тайнах Поваяня і Найсв. Евхаристиі, щоби молодіж, особливо ся, що перший раз має сі св. Тайни приймати, до прийаття тих достойно пригевити і най стараються, щоби ся навчилася цього всього, що для осягнення вічного спасення має ся виразно вірити. Най звернуть свою увагу також на то, щоби молодіж виучилася правильно щоденних молитв, щоби не вмішувала непотрібного, ні слів не перекручувала, ні не опускала.

3. Крім цього сей Синод пригадує душпастирям, що їх обовязком є упоминати батьків і матерей, щоби свої діти як і свою челядь в означених часах посилали до церкви на науку катехізму, і їх повчити, що вони строго до цього суть обовязані, позаяк обовязком їх є не лиш старатися о добро їх дочасне, но о много більше о духовне і вічне, тому повинен сам пастир іти своїм приміром наперід, висилаючи і своїх домашних до церкви на катехізм. А если би деякі родичі або опікуни оказались недбалими в посиланню своїх, най завізве їх до себе, щоби з батьківською строгістю пригадати їм сей так святий обовязок.

4. Наконець сей Синод бажає, щоби душпастирі катехизації з всякою пильністю, так в церкві як і в школі піднималися і виконували, бо мають знати, що то є їх першим і найбільшим обовязком і тому всяка, хотяйби легка, но привинена в тім ділі недбалість або залишення наносять

велику шкоду парохії, зобов'язує їх передусім до найбільшої пильності і ревности в научуванні молодіжи.

Б. Коли належито заховують і совісно виповнять вище згадані розпорядження, можуть надіятися не тільки стократного плоду зі зерна Божого Слова, яке вони засіють, але і самі стануть ся на певно учасниками сей нагороди, якою увінчає Господь труди, які вони положать у виясненню катехізму, впрочім вже на сій землі будуть радуватися сею утіхою і вдоволенням, якого дізнав Апостол народів, коли уповаючи на доброту Христа Господа сказав: „**Подвигом добрим подвизахся... прочее убо соблюдається мні вінець правди**“. (Тим. 4, 7, 8). Особливож коли катехізація пильно і в належитий спосіб подавана зробіть, що як найбільше виобразуєся синів духовних на славу Бога, потіху самого пастиря і родичів і в вінець будучого колись чесного християнина і в окрасу парохії, яких то старанням релігія і побожність все будуть між вірними парохії процвітати.“

Добре запам'ятаймо собі, Дорогі Отці, що обов'язок катехізації і в церкві і школі після наведеного рішення Собору обов'язує нас під тяжким гріхом. Тому не будьмо нерадиві і ліниві, але наслідуймо тих ревних душпастирів, котрі, коли не могли ані в церкві ані школі зібрати дітей, ішли за ними на пасовиська, на гори і полонини, ділили їх на відділи і одним казали стерегти худоби і овець, а другим уділяли науку релігії. При відвідинах парохіян вкладаймо їм на серце строгий обов'язок посилати діти до школи і до церкви на науку катехізму, в неділі і свята ясно і виразно проводім нашим вірним звичайні щоденні молитви і заохочуймо їх до спільної молитви дома.

Як що ревно займемося в сім згляді нашими вірними, зілле Бог обильне благословення на наші родини, наші поля, а по смерті, коли наше тіло вже давно в гробі згнітліє, вірні з пієтизмом будуть згадувати свого доброго, дбайливого душпастиря і не одна сльоза вдячності впаде на наш гріб. Вже не кажу, яка нагорода чекає нас за це у вічності. Пригадуємо в кінці тутешний розпорядок Ч. 2573 з р. 1921 (Епарх. Відомости з р. 1921 Ч. III ст. 76), силою котрого всі **ОО. Душпастирі** є обов'язані провадити **окремий** **дневник** до записування матеріалу при науці релігії в школі, а **окремий** **дневник** до записування матерія-

ду взятого при катехізації в церкві. ОО. Декани згл. шкільно-ординаріятські комісарі є обов'язані при візитаційних звітах зазначувати, чи дотичний о. парох такий дневник провадить, чи ні.

Ч. 362/Орд. Поручаєся згадувати при богослуженнях Пресвященного Кир Григорія.

Повідомляєся Всч. Духовенство, що дня 16. мая ц. р. відбулася в Нашім Катедральнім Храмі консекрація на Єпископа Пресвященного Єпископа Нашого Помічника Кир Григорія.

Поручаєся у всіх богослуженнях по Нашім імени додавати імя Пресвященного Кир Григорія.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 351/орд. — В справі молитов о відвернення переслідування католицької церкви в Мексику.

На поручення св. Отця Папи Пія ХІ. зауділене Нам Й. Е. Високопреосвященним Апостольським Нунцієм в Варшаві особним обіжником зверненим до Всч. Урядів деканальних зарядили Ми під дн. 17. липня 1926 Ч. 294/орд., щоби в дни 1. серпня ц. р. всюди відправилося богослуження в наміренні переслідуваної католицької церкви в Мексику, щоби упросити у Бога закінчення переслідування і навернення тих, що переслідують.

Де би однак це Наше поручення не дійшло, поручаємо в найблищу неділю по одержанні цього числа Епарх. Відомостей до звичайної служби на Службі Божій додати ще службу о „умиренні церкви“, а по Службі Божій при виставлених Найсв. Тайнах відспівати з народом суплікацію.

Є також волею св. Отця, щоби всі вірні бажаючі осягнути ювілейний відпуст до приписаних оголошених вже молитов додавали молитви в висше згаданім наміренні.

Як члени католицької вселенської Церкви не можемо ніяким способом бути байдужні на це, що обходить цілу церкву. Коли оден член терпить, терпить в нім і ціле тіло; і жаден живий член живого організму не може бути байдужним на здоровля і цілість пего організму. В мексиканській республіці північної Америки дійшли до власти воро-

ги Церкви і змагаються законами і розпорядками створити таке положення, в якому єпископам і духовенству заказано справовання їх уряду, а вірним утруднене християнське життя. Поконфісковано церковні добра, насильно позамикано семінарі і церкви, в школах впроваджено т. зв. світську науку, ц. є. науку бѣз Бога. Всі правительственні власти дишуть ненавистю до кат. церкви і катол. віри, хоч інші віри і церкви полишено в спокою. І вірні будуть мати покусу покидати церков, або грішити проти Божої заповіді і заповіді св. церкви. Тому св. Отець, Христовий Намісник і Наслідник св. Апостола Петра, як зверхний Душпастир цілого Христового стада, дбалий о добро цілої Церкви, поручає нам молитви за цю часть церкви, яка терпить і якій грозить небезпека. Дивна Божа Премудрість і дивно премудра ця Христова установа, якою є єдність св. вселенської церкви. Терпіння одних стає для других нагодою показати їм свою любов, нагодою зрозуміти і лучше оцінити ці святі звязи, які всіх християн по цілому світові лучать в одно. Терпіння мексиканських католиків стають для нас нагодою до діла послуху зглядом св. Отця Папи Римського як нашого Найвищого Наставника, до діла любові зглядом наших віддалених братів католиків, вкінці до діла, яке нам самим pomoже зрозуміти, відчуті і оцінити Божу ласку, яка нас усіх католиків вяже зі собою і усіх з Ісусом Христом і Його заступником на землі.

В проповіді належить ці гадки розвинути і передати вірним.

Ч. 352/орд. — Про ювілейний відпуст.

З огляду на це, що на жаль не всі ОО. Душпастирі як слід зрозуміли вагу Нашого розпорядку Ч. 36/орд. з р. 1926 в справі позискання відпусту ювілейного в цім році і ані не поучили належно вірних о відпусті і о умовинах потрібних до доступлення відпусту і ще не устроїли ювілейних процесій, ще раз звертаємо увагу на повисший розпорядок, який належить основно перестудіювати і подати його до відома вірних і то кілька разів. Рівночасно пояснюємо, що в парохіях, в котрих церкви є від себе віддалені понад 3 км., можна на відвідини призначити свою одну церков, а сли є віддалені понад 2 км., можна призначити на відвідини церков матерну і одну дочерну.

Всч. ОО. Деканів з'обов'язуємо в совісти, щоби чували над точним виконанням вище згаданого Нашого розпорядку. По відбутих приписаних процесіях зглядно по скінченні ювілейного року всі Отці Душпастирі перешлють своїм відносним ОО. Деканам звіт в якому має бути зазначено, кільки разів і в котрих днях дотичний священник голосив проповіді о ювілейнім відпусті, чи відправляв в неділі і свята приписані молитви ювілейні, чи і кільки разів устроював ювілейні процесії.

Дотичні звіти мають бути предложені Еп. Ординаріатові до 31. січня 1927 р., а за правдивість цих звітів ручать ОО. Декани.

Тому що нагода позискати ювілейний відпуст цього рода, лучається раз на десятки літ, занедбаня позискання цього відпусту булоби каригідним занедбаннем.

Ч. 353/орд. Справа прийяття кандидатів до духовної семинарії.

Кандидати, що хотять бути прийятими до тутешної Духовної Семинарії мають внести прохання до Еп. Ординаріату до 20 вересня.

До прохання належить долучити:

- 1) метрику хрещення і миропомазаня,
- 2) свідоцтво зрілости wraz зі всіма иншими свідоцтвами
- 3) свідоцтво моральности виставлене компетентним парохом або деканом,
- 4) свідоцтво здоровля.

Ч. 354 орд. Про обовязок предкладання метрикальних копій.

Тому що декотрі священники і на дальше занедбують предкладати метрикальні копії, Еп. Ординарят поновно пригадує, що кождий душпастир є обовязаний тіж предкладати через Уряд деканальний і то найдальше до кінця лютого кождого року за попередний рік.

Згідність відпису з оригіналом має бути стверджена підписом Декана або його відпоручника, який разом з парохом відповідає за вірність відпису. Відібрання метрикальних копій має Декан або його відпоручник посвідчити у відповідних метрикальних книгах.

Священникам, котрі до приписиноного часу не предло-

жили метрикальних копій буде здержана платня до часу їх предложення.

В кваліфікаційних табелях мають Всч. ОО. Декани зазначувати на будуче, чи дотичний священник належито виповнив свій обовязок що до предкладання метрикальних копій.

Ч. 360/орд. В справі реколекцій для епархіяльного Духовенства в р. 1926.

Священиків обовязаних до відбуття реколекцій в цім році, які ще не зголосилися до участі в них взиваєся щоби чим скорше це зділали.

Справа спасення душі є так важна, що перед нею повинні уступити всі інші.

Ч. 2821. В справі місії.

З похвалою мушу зазначити, що декотрі ОО. Декани (прим. Ярославський) з усею ревністю подбали про це, щоби в кожній з парохій в їх деканатах відбулася вже ювілейна місія в честь св. Священомуч. Йосафата. Скільки то добра принесли ті св. місії нашій Епархії! Не одна парохія, не одно село зміниться не до пізнання на ліпше.

Щоби всі парохії доступили цих благодатних ласк з місії, поручаємо всім Всч. ОО. Душпастирям конечно ще в цім році такі місії устроїти, де їх ще в послідних трох роках не було, а Всч. ОО. Деканам кладемо на серце, щоби цю справу припилювали.

Ч. 361./орд. В справі частинного управльнення дотації епарх. Духовенства.

На численні дописи Всч. ОО. Душпастирів в справі виплати дотації Еп. Ординаріят повідомляє отсим Всч. епархіяльне Духовенство, що на підставі ухвали Епископату Польщі, яка має своє узасаднення в Конкордаті заключенім між св. Апост. Престолом і Польською Републикою, рішив управльнити дотацію священників в цей спосіб, що священники, які мають більший дохід з поля і з епітрахильних поборів, будуть діставати меншу платню або і зовсім не будуть її діставати.

Позісталу квоту буде Еписк. Ординаріят призначувати на ріжні потреби Епархії не узгляднені в Конкордаті, як удержання наставників в дух. семинарії, на наукові стипендії для богословців і священників на студіях, на ремунерацію для конечно потрібних професорів в богословсько-науковім заведенні. Майном завідує маєткова Рада Епархіяльна.

Ч. 3084. — Мельдування військових священників в резерві.

На просьбу Епископської Курії В. П. Еписк. Ординаріят поручає, щоб священники, що належать до резерви, про кождоразову зміну свого сталого побуту повідомляли до 48 годин повітову команду (uzupelnień) як рівнож Епископську Курію В. П. у Варшаві.

Ч. 355/орд. — В справі предложення звітів з весняних зборів деканальних в р. 1926.

Ізза цього, що деякі Всч. ОО. Декани ще і доси не предложили тут звітів з цегорічних весняних зборів деканальних, поручаємо тимже чим скорше це зділати.

Ч. 356./орд. — Про ради парохіяльні (по думці конкордату).

Подаєся до відома Всч. Священству, що круг ділання парохіяльних Рад не є еще означений — тому передчасно приступати до їх вибору. Близші інструкції будуть подані пізнійше.

Ч. 355/орд. — Водні права парохій.

Поручаєся Всеч. ОО. Парохам, завідателям і сам. сотрудникам, щоби, если які водні права прислугують парохій, зголосили їх в найкоротшому часі в Старостві до впису у водну книгу, так як зголошені до 19 вересня 1927 р. вигаснуть.

Ч. 358/орд. — Поручаєся Катехітичні проповіді о. Павла Швілінського в переводі о. Дра Ярослава Левицького.

В двукарні ОО. Василіян в Ужгороді вийшла в останніх днях книжка, яка повинна находится в руках кож-

дого Душпастира, а це популярні Катехитичні проповіді — написані по німецьки о. Павлом Швілінським, а перекладені на українське о. Дром Ярославом Левицьким.

Горячо поручаємо цей підручник до проповідей Всч. ОО. Душпастирям, I том коштує 75 амер. центів.

Можна купити в VI С. П. Е. П. в Перемишлі.

Ч. 1885 — Поручається молитовник „Золотий Ключ до неба“.

Управа марійського Товариства молоді у Львові видала в останніх часах молитовник для вжитку шкільної молоді під заголовком «Золотий Ключ до неба».

Згадана Управа доложила всіх можливих старань, щоби цей новий та одинокий у нас молитовник узгляднював всі вимоги діточої техніки при рівночасному задержанню засад найновішої християнської методики та дидактики.

У певности, що цей новий молитовник може віддати великі душевні прислуги молоді а рівночасно облекшить духову працю Всч. ОО. Душпастирям, горячо поручаємо Всч. Духовенству, щоби заохотило вірних до закупки згаданого молитовника для дітей. Можна замовляти у ОО. Василіян в Жовкві по ціні 1 зл. за 1 примірник.

Ч: 3695. Поклик до Всечесного Духовенства.

Многі з нас памятають ще ті часи, коли жидівські покупці розвозили по наших селах церковну утвар і ризи. Народ купував і не добачував в тім нічого невідповідного; не вражало його те, що святими річами орудували нехрещені руки і давали лиху утвар.

На щастя минулися вже ті часи, торгівля церковними предметами перейшла згодом в християнські руки, а відтак зроблено у нас ще дальший крок в перед, бо в 1905. році основано в Станиславові фірму «ДОСТАВА», яка займалася зпершу торгівлею всіляких предметів, а вскорі на бажання оснудателів-священиків перетворилася в торгівлю виключно церковними річами.

З перенесенням в 1908. році головної управи стов. «ДОСТАВА» до Львова, намітили її члени такі завдання:

1. згуртувати торгівлю церковними річами в церковних руках,

2. витворювати тільки стилеву церковну утвар і згідну з нашим обрядом, щоби тим способом піднести його красу, а усунути все те, що опоганювало дотепер наші Доми Божі і свідчилиби недобре про нашу культуру. Гуртувати кращі артистичні сили на поли малярства, різьби, металюргії і других, та піддержувати сим рідний церковний промисл.

3. по покриттю адміністраційних видатків обергати чисті зиски на допомогу вбогим церквам, на вдови, сироти і т. і.

Сих напрямних придержується »ДОСТАВА« дуже точно. Дбає, щоби кождий церковний предмет виконаний в її робігнях був солідно викінчений і відповідав приписам нашого обряду. Рік річно підпомагає убогі церкви, дає жертви на вдовичо-сиротинські фонди і інші народні ціли. Тільки перша точка її завдання (щоби торгівлю церковними річами взяти у власні руки) залежить вже не від неї самої, а від загалу нашого духовенства.

І саме на сю обставину раді би ми звернути увагу всіх отців духовних.

Всі однодушно признаємо, що сумні і погані були ті часи перед пятьдесять роками, коли то жидова доставляла церковну утвар до наших Домів Божих, але треба нам також сказати собі, що не менше оно сумно, коли сьогодні деякі наші священики, хоч маємо вже свою власну фірму зі складами у Львові і в Перемишлі (склад в Станиславові спалили нам російські війська), таки дальше купують церковні річи у чужих skleпах, і не хотять сего зрозуміти, що вони своїм і церковним грошем збогачують і підпомагають на своїй землі ворогів нашого обряду і народа! Оно правда, що деякі торговці (чужі нам народністю і обрядом) уживають підступів і просто ошукують наших некритичних громадян, бо удають перед ними Українців, послуговуються нашою мовою, над склепом дають українську вивіску, навіть переімінюють собі для кращого звуку своє хрестне імя, а все тільки ддятого, щоби наших некритичних людей до себе заманити.

І на превеликий жаль оно їм часто вдається, а причнна в тім, що наше духовенство не хоче дивитися критично на справу і не дорожить своєю народною і становою честью.

Церковний гріш, такий сьогодні дорогий, віддає у ворожі руки і до того переважно за лихий товар, замість звертатись до своєї власної фірми, яка обернулаби евентуальний заробок на наші церковні і народні цілі, а церковні дісталаби без порівняння кращу, тревалішу і розмірно дешевшу утвар.

Так даліше не повинно бути.

Вже крайна пора отрястися з дотеперіжньої байдужності і стати солідарно як один муж при своїй рідній фірмі «ДОСТАВА».

Для того звертаємося отсим до всіх наших Всечесних священиків з зивом і запрошенням, щоби негайно зголосили себе і свої церкви в члени кооперативи «ДОСТАВА» у Львові (членський уділ 10 зл. без обмеження числа їх, вписове 1 зл.). Тим способом возьме українське духовенство кооперативу «ДОСТАВА» у свої руки і надасть їй такий вигляд і такий напрям, якого вимагає наш обряд і наш народний інтерес. Ся фірма поставлена на здорових основах, є ведена солідно і обережно і розвивається дуже гарно. Згуртувала біля себе першорядні сили з поміж малярів металургів і різьбарів та других артистів, за їх праці дає поруку і є в спроможності конкурувати з кожною іншою фірмою під оглядом якості товарів і цін. Для того є вказане, щоби всі наші священики і церкви стали її членами і купували всю утвар в «ДОСТАВІ», а се вийде тільки на добро наших церков, бо через збільшення обороту подешевіє товар, а церквам, вдовицям і сиротам буде можна давати з чистих зисків значнійші підмоги.

Отже тепер слово за нашим духовенством.

Даємо йому нагоду показати солідарність в такій ділянці, яка повинна бути в його руках і якою воно повинно дуже інтересуватися.

Нехайже не буде від тепер ні одного священика, який би не зголосив свого приступлення в члени «ДОСТАВИ» і який би купував церковні предмети в чужих склепах.

Львів, дня 10. червня 1926.

Надзірна Рада Кооперативи «ДОСТАВА»: слідуєть підписи. Члени і їх заступники: слідуєть підписи.

Ч. 3978. Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 30. вересня 1926 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

- Деканат *Балигородський*: 1. Горянка, 2. Рябе.
 „ *Бірчанський*: 1. Грозьова.
 „ *Горлицький*: 1. Виссова, 2. Долини, 3. Ліщини, 4. Маластів, 5. Мацина велика, 6. Новиця, 7. Рихвальд, 8. Смерековець.
 „ *Грибівський*: 1. Брунари.
 „ *Динівський*: 1. Кінське.
 „ *Дуклянський*: 1. Воля цеклинська, 2. Гирова, 3. Радоци-на, 4. Ростайне, 5. Мисцова.
 „ *Жукотинський*: 1. Галівка.
 „ *Короснянський*: 1. Близянка, 2. Бонарівка, 3. Чорноріки.
 „ *Лежайський*: 1. Курилівка.
 „ *Ліський*: 1. Тернава гірна.
 „ *Лупківський*: 1. Воля мигова, 2. Манів, 3. Явірник.
 „ *Любачівський*: 1. Милків.
 „ *Лютовиський*: 1. Береги гірні, 2. Хміль.
 „ *Медицький*: 1. Барич.
 „ *Мостиський*: 1. Хлиплі.
 „ *Мушинський*: 1. Матієва, 2. Ростока велика, 3. Я-вірки, 4. Милик.
 „ *Перемиський*: 1. Вірко.
 „ *Підбужський*: 1. Свидник.
 „ *Порохницький*: 1. Крамарівка.
 „ *Равський*: 1. Белзец, 2. Голе. 3. Камінка нова.
 „ *Риманівський*: 1. Синява, 2. Яблониця польська, 3. Ясель.
 „ *Рудецький*: 1. Михалевичі, 2. Подільці, 3. Шоло-миничі.
 „ *Сінявський*: 1. Майдан, 2. Сінява.
 „ *Старосамбірський*: 1. Лінина мала.
 „ *Сяніцький*: 1. Гломча, 2. Трепча, 3. Ялин.
 „ *Тіснянський*: 1. Криве ад Тісна, 2. Лопінка, 3. Тер-ка, 4. Яблінки, 5. Яворець.
 „ *Турчанський*: 1. Лосинець.
 „ *Устрицький*: 1. Гошів, 2. Лобозів.
 „ *Чесанівський*: 1. Крупець, 2. Плазів.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені по-трібними залучниками, а особливо без свідoctва з конкур-

сового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 30. вересня 1926 будуть уважані яко безпредметові.

Примічаєся, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з грунтами.

При тім Еписк. Ординаріат повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о прийяття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадві Конкордату з узглядненням доходів кождсі парохії. Доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже існують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріат застерігає отсим па ціли епархіяльні.

Х Р О Н І К А.

І м е н о в а н н я :

Ч. 1845. Радниками Епископської Консистерії іменовані: о. Москалик Йосиф, парох в Ольхівцях, о. Филевич Александер, парох в Лучицях, о. Грицеляк Николай, канцлер Еп. Консистерії. — Ч. 3607. Титул Радника Еп. Консистерії одержали: о. Кордасевич Анатоль, парох в Лісковатім, о. Дуб Йосиф, парох в Лопушниці. — Ч. 3326. о. Чернецький Василь, парох в Дикові Ссарім. — Ч. 2177. о. Симко Михайло, парох в Завишні містодеканом Сокальським, о. Матківський Василь, парох в Краківці, містодеканом Краковецьким. — Ч. 324/орд. о. Боднар Володимир, парох в Кропильниках, завідателем деканату Рудецького.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 1844. о. Ших Юліян, парох в Довгім. — о. Ярошевич Петро, парох в Звертові. — о. Венгринович Володимир, парох в Крецові. — о. Полянський Богдан, парох в Жапалові. — о. Кобрин Алексій, парох в Порохнику. — о. Грицик Григорій, парох в Святім. — о. Ольшанський Іван, парох в Хирові. — о. Крушинський Теодор, парох в Черниляві. — Ч. 3753. о. Зятік Максим, парох в Мротині.

Канонічну інституцію одержали :

Ч. 3696. о Пасичинський Нестор — Тисовиця.

Завідательства одержали :

Ч. 1492. о Колтунюк Мирон, Жуків. — Ч. 659. о Пашковський Михайло, Ременів. — Ч. 3668. о Марко Тимотей, Горянка. — Ч. 3670. Ходачек Михайло, Долини. — Ч. 3388. о Шуфлят Павло, Ясель. — Ч. 3669. о Михайлів Макар, Яворець. — Ч. 3130. о Гузіль Михайло, Хлиплі.

Сотрудництва одержали :

Ч. 1165. о Підгарбій Іван, Бабина. — Ч. 2854. о Головід Стефан, Яблониця руська. — Ч. 3670. о Юзвяк Стефан, Ясениця сільна. — 3673. о Бобровський Николай, Токарня. — Ч. 3391. о Хархаліс Евстахій, Дверник. — Ч. 2546. о Горечно Теодор, Липа. — 3354. о Фуканчик Григорій, Угерці мінеральні. — Ч. 3591. о Мисик Любомир, Головсько. — Ч. 3081. о Цолта Михайло, Самбір. — Ч. 3691. о Конкольовський Стефан, Ванькова. — Ч. 3671. о Федьків Андрій, Судова вишня. — Ч. 3823. о Калинич Теофіль, Райське. — Ч. 3249. о Зелений Теодор, Шляхтова.

Померли :

о. Борис Симеон, парох в Хлиплях 20/4, 1926. — о. Менцінський Омелян, парох в Маластові 12/6, 1926. — о. Косоноцький Яків, парох в Подільцях, 15/7, 1926.

Душі їх поручаєся молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консистоїї.

Перемишль, дня 15. серпня 1926.

о. Николай Грицеляк
Канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епископ.

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

Ч. 495/Орд. — Свято Господа Нашого Ісуса Христа-Царя.

З покликом на ч. 325/Орд. (гляди Епарх. Відомости ч. III.1926) в справі установлення свята Г. Н. І. Христа-Царя, повідомляємо Всеч. Духовенство, що канцелярія Еп. Консисторії розіслала до кожного Уряду парохіяльного два примірники Служби Христа-Царя, яку цього року належить відправити в 20-ту неділю по Зісланню св. Духа, це є в последню неділю місяця жовтня (7 падолиста н. ст.) Ціну за оба примірники 2 зл. 50 ст. стягнену з платні через канцелярію Еписк. Консисторії, позваляєся побрати з грошій церковних, а книжки вписати до церковного інвентаря.

Тому, що два примірники «Служби» не вистарчать для кожної парохії, а і для не одної церкви Всеч. Отці забажають справити їй, Канцелярія Епцск. Консисторії вишле бажане число «Служб», лишень проситья негайно тут замавляти.

Ту саму книжку можна одержати і в Жовкві в книгарні ОО. Василіян.

Всеч. Отці приготують добре своїх вірних на це свято так миле серцю кожного християнина, подбають «о духэвні науки для народу по всіх парохіях в означені дні перед святом, щоби нарід, маючи докладну гідомість і поучення про суть, значіння й важність свята, так гідно уладнав і таке вів життя, як вірні і послужні піддані, царства Бо-

жого Царя» (гл. Енцикліка як в.). В сам день свята виголосять Всеч. Опці добре обдуману науку підчас горжественної співаної Служби Божої, оперту на Енцикліці Святійшого Отця, а по Службі Божій, при виставленню Нср. Тайн, відновлять — як поручено в Енцикліці, посвячення Найсвятійшому Серцю Ісусовому цілого людського роду в слідуочий спосіб:

А К Т

віддання себе і всего людського роду Найсвятійшому Серцю Ісуса Христа.

»О Наймилійший і Найсолодший Ісусе Спасителю людського роду, глянь на нас покірно, припавших перед Твій жертвенник. До тебе належимо і хочемо бути Твоїми; і днесь, щоби бути сильнйше злученими із Тобою, се кождий з нас віддаєся Святійшому Твому Серцю.

Много єсть людей, що Тебе ніколи не знали; много, що погордили Твоїм законом і відреклися Тебе.

Милосердний Ісусе, умилосердися над ними всіми і приверни їх до Свого Святійшого Серця. Господи! Будь Царем не лише тих вірних, котрі ніколи не віддалилися від Тебе, але і блудних дітей, котрі Тебе покинули; зділай, щоби скоро повернули у вітцівські обнятя, щоби не згнили з біди і з голоду.

Будь Царем зведених блудною наукою і тих, котрих відлучила незгода; привели їх до пристани правди і єднсти віри, щоби в скорі був один пастир і одно стадо.

Будь вкінци Царем і всіх тих, котрих держить суетіре, поганьство — зволь вирвати їх із тьми і довести до світла і Божого царства.

Дай Господи своїй Церкві тревалу свободу, дай всім народам лад і супокій; зділай щоби від кінця до кінця світа розносився один голос: Слава Божественному Серцю, котре дає нам спасєне. Єму честь і сила і слава і нині і присно і во віки віков амінь!»

З Еписк. Ординаріату.

Ч. 5035. — Завідування церковним і парохіяльним майном.

На підставі постанов арт. XVI. і XXV. Конкордату завідування церковним і парохіяльним майном належить тепер виключно до Еписк. Ординаріату, котрий цим майном завідує посередно через настоятелів поодиноких Церков. Вс-

виду цього Еписк. Ординаріят видає слідуючі постанови:

І. Що до завідування церковним і парохіяльним майном.

1.) Настоятелі (о. о. парохи, заідателі, сам. сотрудники) виготовлять на приписаних розпорядком ч. 6474/902 (Вістник пер. еп. з р. 1902 ч. XI) формулярах **спис. Інвентара** майна церковного (для кожної церкви окремо) і парохіяльного в трех примірниках. В інвентарах має бути представлений фактичний теперішній стан. Наколи би такий інвентар був вже в парохії, належить його перевірити і зазначити в ньому зміни, які зайшли в майні від часу його зладження. Наколиби в якій парохії не було ніякого інвентара, а заходила яка трудність при спорядженню нового, дотичний о. настоятель віднесеся з проханням до Воєводства о уділення йому давного там находячогося інвентара і на його основі зладить новий інвентар. Так виготовлені інвентарі дадуть о настоятелі до перевірення о. деканам. О. декани по проверенню і заклывзульованню інвентарів, один примірник звернуть дотичному о. настоятелеви, другий переховають в декан. актах а третій вишлють до Еписк. Ординаріату.

2.) **Документи**, на котрих опираються маєткові права церков і парохії, як акт ерекційний, контракти даровизни, купна, оречення сервітугової комісії, корисні судові вирокки, декрети наслідства і т. п., інвентарі, аркуші grunt. посілости, гіпотечні витяги поручаєся належито упорядкувати, по змозі доповнити і переховувати осібно в безпечному місці. Оригінали важнійших документів, як акти ерекційні і сервітугові оречення зложити в архіві Еписк. Ординаріату, задержуючи судово або нотафіяльно легалізований відпис в архіві парохії.

3.) О. настоятелі обовязані старанно **дбати о цілість майна** їх завідуванню повіреного. Поручаєся отже перевірити, чи всі gruntові парцелі, виражені в аркушах посілости і в парох. інвентарах остають ненарушені в посіданню правних властителів і чи належито заінтабульовані, а в случаю спостережених браків віднестися до Еписк. Ординаріату з точно умотивованим проханням о відповідні зарядження.

4.) На зарядження Еписк. Ординаріату обовязані ОО. Настоятелі без огляду на видатки поробити всі потібні для

охорони прав держки і парохій судові і адміністраційні за-
біги. Кошта щодо церковного майна поносить сама цер-
ков, щодо парохіяльного майна — сам о. настоятель яко
ужитковець цього майна.

Провізоріяльні спори належить виконувати безпрово-
лочно, не вижидючи поручення Еписк. Ординаріату, ко-
трий однак треба о виданому спорі негайно повідомити.

4.) О. настоятелі не можуть без дозволу Еписк. Орди-
наріату предпринимати **ніяких важніших змін** — перері-
бок — замін в завідуваному майні, ані також позбувати
або обтяжати його. Не можуть вони зрікатися гіпотечних
або реальних прав, сталих prestaцій, як: права вільного
млива, побору дров, проскурного і т. п. Особливо строго
забороняєся віддавати ґрунти під будову будинків приватним
особам чи установам.

5.) О. настоятелі не мають права випускати ґрунта
в аренду. В случаю потреби виарендування, належить спи-
сувати відповідні умови, контракти з підписами сторін і двох
свідків, на 1 рік за дозволом О. декана, від 1 до 3 літ за дозво-
лом О. декана і затвердженнем Еписк. Ординаріату, а на біль-
ше літ, за дозволом Еписк. Ординаріату — в трох примірниках:
для парохії, декана, і Еписк. Ординаріату.

6.) О. Настоятелі обовязані провадити раціонально і
совісно адміністрацію **ерекц. лісів** по господарським плянам.
Де такого пляну нема, належить о нього постаратися хо-
тяйби коштом продажі деревостану за дозволом Еписк.
Ординаріату, о який треба окремо просити.

Ерекц. ліс має служити виключно на призначену ціль
ц. е. опал, господарський матеріял і огороження. До цього
можна ужити лишень сю часть ліса, яка припадає по гос-
подарському плянови.

Строго забороняєся продаж деревостану без дозволу
Еписк. Ординаріату, а то під личною відгичальністю.

На случай елементарного ушкодження ліса через над-
звичайні зломи дерева, їх продаж може наступити за окре-
мим дозволом Еписк. Ординаріату.

В кождому деканаті, в якому є ерекц. ліси, має бути
вибраний комітет до нагляду над лісовою господаркою.

II. Що до завідування майном стисло церковним.

1.) О. настоятелі мають провадити точно **викази при-**

ходів і розходів скарбон кожної церкви окремо в касовій книзі, котрої число понумерованих карток має бути стверджене на останній стороні клявзулею о. декана.

2.) **Церковні ґрунта** мають після відповідного оголошення виарендовуватися в дорозі ліцитації і то своїм парохіянам. Норми щодо аренди під І. Б.) і ту відносяться.

3.) **Доходи** з аренди ґрунтів і евент. інші належить докладно і в умовленому часі побирати і стягати, а зібрані гроші переховувати в скарбоні та вживати їх згідно з їх призначенням.

4.) Церковні гроші, які остануть після покриття видатків, **льокувати корисно і безпечно**, передусім через закупно літургічних або інших вартісних предметів.

Уділювання з цих грошей якихнебудь хочби і забезпечених **позичок**, без виразного дозволу Еписк. Ординаріяту — заборонюєся.

5.) Церковна **скарбона** повинна переховуватися в церкві і бути замкненою на три ключі, з котрих один переховуєся у о. настоятеля, а два у церковних провізорів.

6.) з кінцем кожного року належить **зіставити рахунки** приходів і розходів в присутности церковних провізорів, порівнати зі станом каси а вислід подати у відповідний спосіб парохіянам до відома і ствердити в касовій книзі підписом о. настоятеля і провізорів, а при деканальній згл. канонічній візитації предложити до заклявзульовання о. гізитаторови.

7.) **Касові докази** на кожний видаток з церковної скарбони належить переховувати через три роки після замкнення рахунків.

8.) Подібно треба провадити рахунки церковного **братства**, як воно посідає свою осібну скарбону.

III. Щодо правного заступства.

1.) О. настоятелі покликаві до заступства церков, парохіяльних дотацій і фундацій при них супротив третих осіб, автономних, скарбових, адміністраційних властей і перед судами лише тоді, коли розходиться о **біжучі доходи** і в сиравах провізоріяльних (гл. І. 3.)

2.) Всі справи про **основне майно** підлягають заступству через Еписк. Ординаріяту, котрий установить для справи

свого відпоручника. Без такої делегації не є о. настоятелі управлені до заступства.

3.) Тому повинні о. настоятелі в справах основного майна (недвижимостий, реальних прав і т. п.) представити справу Еписк. Ординаріатови і постаратися о його **дозвіл на видання спору**. В наглих випадках вистарчить повідомлення і дозвіл о. декана.

4.) Якби в справах, котрі пілягають заступству через Еписк. Ординаріят доручено скаргу і візвання до розправи о. настоятелеви а не Еписк. Ординаріатови, буде обовязком о. настоятеля станути на розправі і **закинути брак своєї легітимації** за заступства пізваної правної особи, а тим самим неважність евент. поступовання, буде однак його обовязком в самій справі зайнятися обороною пізваного, щоби не допустити до шкоди — і о справі повідомити Еписк. Ординаріят.

5.) Без огляду на евент. уділення делегації до заступства, застерігаєся Еписк. Ординаріатови **затвердження всіх угод**, які заключеноби іменем церкви згл. парохії, проте у всіх угодах повинні заступники церковних інституцій виразно жадати вписання клявзулі, що важність угоди залежить від затвердження через Еписк. Ординаріят.

IV. Забезпечення майна на случай уступлення згл. смерти о. настоятеля.

1.) На случай уступлення згл. смерти о. настоятеля, о. декан евент. при помочи кондеканального священника, відділить від приватного майна уступаючого документа і книги, що є власністю церкви (парохії) як: метрики, протоколи, приватні письма в справах совісти і дисципліни, цінні ефекта, спише це все і віддасть тимчасовому о. завідателеви.

Таксамо відділить парохіяльне майно від власного майна уступаючого згл. помершого, порівнає фактичний стан з інвентаріальним і провірить докладно стан будинків.

2.) Уступаючому о. настоятелеви згл. його спадкоємцям забороняєся продавати або зі собою забирати якого

небудь рода солому і обірник; вони мають лишитися на місци.

3.) Наколи церковне або парохіяльне майно потерпіло яку шкоду, о. декан на підставі фундаційних актів, парох. інвентара, а в разі потреби знатока, усталить єї вартість і провірить з чиеї вини вона повстала.

Наколи шкода повстала з вини помершого о. настоятеля, о. декан забезпечить негайно цю страту на його майні в суді, в якому буде вестися спадкова розправа.

4.) Протокол забезпечення має бути списаний в прияві уступаючого о. настоятеля згл. його спадкоємців, патрона або його заступника, церковних провізорів і відпоручника парох. комітету — точно на підставі інвентара з долученням двох окремих виказів: а) щодо найдених прибутків і їх вартости, б) щодо завважаних страт зі заповданнем квоти, потрібної на поправу згл. закупно.

5.) Акта забезпечення о. декан до двох тижніз по опорожненню парохії предложить Еписк. Ординаріатови.

V. Віддання майна новопоставленому о. настоятелеви.

1.) Віддання церковного і парохіяльного майна новопоставленому о. настоятелеви буде віцбуватися на поручення Еписк. Ординаріату через декана або його заступника в прияві уступаючого о. настоятеля, церковних провізорів і парох. комітету а в парохіях приватного надання також патрона, котрого о. декан до цієї чинности запросить.

2.) При цій діяльності належить провірити фактичний стан церковного майна, порівнати з інвентарем і фундаційними актами, а протокол з виказами прибутків згл. збутків списати в трех примірниках: для о. настоятеля, о. декана і Еписк. Ординаріату.

VI. Інтеркалярний рік.

1.) Інтеркалярний рік зачинаєся 25. марта згл. від дня опорожнення парохії і треває до дня 24 марта слідуючого року.

2.) Доходи в інтеркалярному році належать до Еписк. Ординаріату, котрий буде їх випускати в аренду.

3.) Першеньство до аренди має о. завідатель. В парохіях, в котрих лишилася вдова або сироти, буде Еписк.

Ординаріят виарендовувати парох. ґрунта о. завіцателеви і вдові згл. сиротам у вдовичому році по ідеальній половині так, що доходами з кожної парцелі будуть ділитися по половині відповідно до розпорядку ч. 117. (Пер. Еп. Від. з р. 1921 ч. I. стр. 23.)

4.) Оферти на аренду належить вносити через декан. Уряд до Еписк. Ординаріату найпізнійше до кінця лютого.

5.) Від аренди вилучаєся: мешкальний дім, господарські будинки, огорож, сад і ліс. Дім, будинки, огорож і сад уживає о. завідатель евент. спільно у вдовичому році з вдовою. На вируб дерева з парох, ліса на необхідну потребу палення помешкання, мусять вони мати дозволення від Еписк. Ординаріату.

6.) Опал зі сервітуту ділиться на місяці і уживає його о. завідатель евент. по половині з вдовою по місячній пайці до часу обсади парохії сталим парохом.

7.) Завідатель має подбати, щоби будинки були заасекуровані від огню і щоби премія в час була заплачена.

8.) За всякі ушкодження в основному майні, як в будинках, огорожах, садах, огородженнях відповідаютюь беручі в аренду.

9.) Арендаторам не вільно без дозволу Еписк. Ординаріату ґрунт підарендувати, можуть однак відступати його парохіянам до оброблення на т. зв. спілку.

10.) Податки і інші звичайні данини платять беручі в аренду.

Повисші постанови належить на найблищих деканальних зборах обговорити і в будучности до них примінюватися. — З Еписк. Ординаріату.

Ч. 506/Орд. — В справі празника св. Священомученика Йосафата.

Празник св. Священомученика Йосафата переноситься в сім році на неділю дня 28. падолиста н. ст. — Як попередними роками, так і цього року належить відправити перед празником тридневницю, — а де це можливе девятницю, це є: кожного дня відспівати Молебєн до св. Йосафата з виставленнем Нсв. Тайн з проповідю і Суплікацією.

В сам день празника (28. падолиста) належить відправити торжественну Службу Божу в честь Святого з відповідно приготованою проповідю, в якій належить заґріти

вірних до неустрашимого визнання словом і своїм життєм, католицької віри і приналежності до католицької Церкви.

По заамвонній молитві належить відспівати «Тебе Бога хвалим» і поблагословити нарід Нсв. Тайнами.

Всеч. Отці звернуть увагу на цю обставину, що все добро, яке від трьох літ спливає так обильно на наш нарід через св. Місії, завдячуємо помочи і опіці св. Йосафата і тому добре приготують народ на щогорічне Його свято, та заохотять до численної участі в нім, та до сповіди і св. Причастія в день празника.

Ч. 496/Орд. — В справі обходів в честь Івана Франка.

З приводу десятиліття смерти Івана Франка відбуваються святочні обходи, в яких подекуди взяли участь також і деякі священники. Тому що осталася незатерта маркантна ціха анти-релігійного і антицерковного становища цього широко знаного діяча, активна участь священника в цих обходах стаєся очевидною апробатою згаданого його ворожого становища супроти св. релігії і св. Церкви, виходить на згіршення вірних, стаєся причиною їх душевного замішання та релігійної байдужности.

Св. католицька Церков як добра Мати, ставить понад все спасення душ своїх вірних і тому стараєся запопадливо усувати все те, що стоялоби на перепоні сій перворядній ціли, — як це видко з Єі науки, з Єі законодавства, та церковної практики.

Руководячися тим, Еписк. Ординаріят почуваеться до важкого обовязку перестеречи Всеч. Духовенство перед небезпекою згіршення власних духовних дітій з нагоди згаданих обходів, — і наказує брати в них участь. —

З Еписк. Ординаріату.

Ч. 497/Орд. — Заказ читати і передплачувати перемиський часопис: „Український Голос“.

Маючи на увазі загальні постанови церковні, які заказують злі книжки та часописи, як також припис в сім згляді Львівського Собора, Епископський Ординаріят звертаєся отсим до всіх Всеч. Отців, які доси читають і передержують часопис «Український Голос» який виходить

в Перемишлі, щоби заперестали це так з огляду на повищі приписи, як і з огляду на згіршення своїх вірних, яке спричиняє читання часопису з тенденцією чим раз більше ворожою католицькій вірі і св. католицькій Церкві.

З покликом отже на рішення нашого Львівського провінціального Собора Тит. I., гл. V. «О цензурі книг», точка 4., заказуємо отсим Всч. Духовенству читати та передплачувати на будуче згаданий перемиський часопис «Український Голос», та поручаємо і упоминаємо, щоби Всеч. Отці старалися всіми силами від його читання та передплачування відклоняти вірних поручених своєму пастирському старовництву. — З Еписк. Ординаріату. —

Ч. 505/Орд. — Потреба створення фонду підмоги церков.

Являється потреба створити значнійший фонд підмоги церков. Відбудова понищених світовою війною церковних будинків доси в многих парохіях ще не переведена, велике число церков потребує направи, зачаті будови нових церков перепинюється через брак готівки. Добровільна або примусова конкуренція на будову або навіть на праву церкви через вбогість чи неохоту парохіян нераз неможлива до переведення, часто спричинює ворожі виступи та шкідні агітації або грозу зміни обряду.

Бажаючи запобігти сим лихам заряджуємо, щоби вс церкви Епархії приступили як члени до тов-а «Епархіяльна Поміч». Річна вкладка виносить тепер по мысли ухвали загальних зборів П. Е. П. з дня 23/6 1926 всего 6 зол., квота невеличка, 50 гр. місячно найдеться в скарбоні кожної і найбільнійшій дочерній церковці.

Тов-о П. Е. П. предвиджує потребу взаємної помочи церков і тому його VII. Секція має за ціль спомогати будову і на праву церков доразовими підмогами і позичками.

Крім сього поручаємо всім Всч. Отцям парохам і завідателям парохій, щоби для придбання більшої готівки на підмогу церков зарядили в своїх парохіях кожного місяця збірку в церкві, в неділю вибрану о. парохом, при відповіднім заохоченню парохіян до жертвенности. Ся збірка має бути переведена без шкоди для потреб місцевих церков і її проте належить улажувати побіч і незалежно

від звичайних щонедільних колект до церковної скарбони.

Нехайби в сей спосіб впливали з поодиноких парохій навіть і найменші лепти, то вони в злучі з членськими вкладками всіх церков зложаться на визначнійший фонд, з якого користатимуть другі потребуючі церкви. Буде се взаємна самопоміч, яка лежить в інтересі всіх.

Для улегшення грошевих посилок долучується чекові посвідки зложення П. К. О. — З Еписк. Ординаріату. —

Ч. 498/Орд. — Про Українську Християнську Організацію і її орган „Нову Зорю“.

У Львівських Архієпархіяльних Відомостях ч. II. з 15. липня 1926 р. під ч. 14/Орд. читаємо:

»В нинішніх часах, коли вороги св. кат. Церкви і віри, головно соціялісти й сектярі, засипують наш віруючий нарід шкідливими книжками, часописами і газетами, які підкопують у нього віру, моральніст, побожність, привязання до св. Церкви й обряду, пошану для священників і всякого авторітету, є негайним душпастирським обовязком священників стеревти й хоронити нарід від згіршення й дати йому добру лектуру. Треба віруючих людей гуртувати разом для відпорности й оборони, й ширити через них добрі книжки й газети. Треба добрим негайним словом протиділати проти друкованої отруї.

Для тієї ціли повстала за благословенням усіх трьох наших Ординаріатів »Українська Християнська Організація«. Вона видає від початку ц. р. тижневу газету п. н. »Нова Зоря«, якою освідомлює наш нарід у християнськїм дусі й боронить св. католицьку Церкву й віру від ворожих нападів комуністів і сектярів. Стоячи поза політичними партіями, »Українська Християнська Організація« має на меті боронити справ віри і релігії, найбільшого скарбу нашого віруючого народу, й яко така віддає свою працю на услуги св. Матери Церкви.

Митрополичий Ординаріат надіється, що священники як слуги св. Церкви належно зрозуміють, оцінять і попруть цей благородний почин. Тому поручає Митрополичий Ординаріат Всеч. Отцям Духовним як найгорячіще Українську Християнську Організацію та її орган »Нову Зорю«,

щоби й самі вписувались до неї й гуртували до неї всіх свідоміщих вірних й поширяли в народі її добру газетку, якої давно вже відчувалась велика потреба, та дописували до неї як найбільше. Спільними силами треба нам тепер боронитись від ворогів, які здвоїли свої напади.

Українська Христ. Організація має осідок у Львові (вул. Сикстуська 39 а). Головою її є о. Д.р. Тит. Галущинський ч. с. В. В. професор і б. ректор семинарії, а секретарем і редактором п. Роман Гайдук. Газета коштує 4 зол. чвертьрічно.

Це подається до відома Всеч. Духовенства з покликом на наше поручення, поміщене в Перем. Епарх. Відомостях ч. II. з 1926 р. Ч. 1629.

Ч. 4444. Справа редукції Служб Божих.

Доходять до нас вісти, що декотрі ОО. Душпастирі або зовсім не відправляють або на власну руку редукують Служби Божі фундаційні, заслонюючись тим, що відсотки з капіталу не вистарчають на покриття видатків злучених з відправою Служб Божих.

Звертаємо увагу, що таке поступовання є незаконне, бо право редуковати згл. дарувати Служби Божі має лишень св. Ап. Престол згл. кого Тойже відпоручить, хотяйби відсотки від капіталу були і дуже малі.

Це є справа совісти кожного священика з окрема.

Ч. 4226. Поручався підручник „Ісус у серцях дітей“ о. Івана Рудовича.

В останніх часах появилася в друку накладом видавництва шкільних книжок підручник: „Ісус у серцях дітей“. Наука греко-католицької релігії на основі біблійних оповідань для дітей першої і другої класи вселюдних шкіл, уложений Всч. О. Іваном Рудовичем, катехитом державної учительської семинарії у Львові. Ціна оправленого примірника 2 зол. 50 гр.

Горячо поручаємо сю книжочку Всч. ОО. Катехитам і Душпастирям, для котрих стане вона помічним середником в їх праці в церкві і в школі, а навчання релігії буде

могло відбуватись пляново, через що збережеться молодіж перед труднощами по переході з одної школи до другої.

І наші християнсько-католицькі родини з їхнім будуть могли користуватись цією книжочкою при релігійно-моральнім вихованню діточок дома.

Ч. 503/Орд. В справі метрикальних книг б. УГА в ЧСР.

Подаємо до відома Всч. Духовенству, що метрикальні книги б. військових частин УГА в ЧСР., а саме Укр. Бригади в Нім. Яблонному, укр. робітничого Табора в Ліберці та укр. військового Табора в Йозефові знаходяться в Архіві Митрополичої Консисторії у Львові.

Ч. 468/Орд. — В справі відкликання священників з Виділу „Української Щадниці“ в Перемишлі.

Дня 30. вересня ц. р. відбулися в Перемишлі Заг. Збори тов-а «Бурса св. О. Николая на яких були присутні декотрі члени Виділу тов-а «Українська Щадниця» в Перемишлі. На цих зборах було поставлено домагання до Заряду «Бурси», щоби тойже запевнив родичів учеників прийнятих на виховання до інституту і бурси цього Тов-а, що на будуче не повторяться більше случаї відправлення схизматичських богослужень в льокалі тоїж інституції, — як це мало місце в минувшому році.

З присутніх на Зборах членів Виділу тов-а «Українська Щадниця» майже всі були противні ухваленню цього запевнення, а Голова тов-а «Бурса св. О. Николая», який рівночасно є директором «Української Щадниці» заявив, що в справі уділяння позволення на згадані богослуження і на будуче не інакше поступати буде, як постував до тепер.

Звиду огже цього, що заняте членами Виділу «Української Щадниці» становище шкодить Католицькій Церкві і по запевненню Голови «Бурси» не ма запоруки, що на будуче шкодити їй не буде, Еписк. Ординаріят був змушений відкликати свого Відпоручника і всіх священників з Виділу згаданого Товариства, та оглянутися за иншою україн-

ською фінансовою інституцією, яка перейме фонди перемиської Епархії поміщені досі в «Українській Школиці».

Це подаємо до відома Всеч. Духовенства. — З Еписк. Ординаріату. —

Ч. 5232. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. грудня 1926 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

ДЕКАНАТИ: Балигородський: 1) Горянка, 2) Рябе. Бірчанський: 1) Грозьова. Буківський: 1) Вислок нижній. Варяжський: 1) Хоробрів. Горлицький: 1) Боднарка, 2) Висова, 3) Долини, 4) Ліщини, 5) Мацина велика, 6) Новиця, 7) Рихвалд, 8) Смерековець. Добромильський: 1) Макова, 2) Посада риботицька. Луклянський: 1) Воля цеклинська, 2) Гирова, 3) Радоціна, 4) Ростайне, 5) Чорне. Жукотинський: 1) Галівка, 2) Дністрик дубовий, 3) Мпанець. Короснянський: 1) Близянка, Лежайський: 1) Дубрівка. Ліський: 1) Крепів, 2) Середне велике. Лупківський: 1) Воля милова, 2) Явірник. Лучанський: 1) Сілець. Любачівський: 1) Милків. Лютовиський: 1) Береги гірні, 2) Хміль. Мединицький: 1) Грушова. Медицький: 1) Барич. Мушинський: 1) Матієва, 2) Милик, 3) Росток велика, 4) Явірки. Немирівський: 1) Улицко. Нижанківський: 1) Міжинець. Перемиський: 1) Вірко. Підбужський: 1) Свидник. Порохницький: 1) Крамарівка. Равський: 1) Белзець, 2) Вільки мазовецькі, 3) Голе равське. Риманівський: 1) Синява, 2) Ябюниця польська, 3) Ясель. Рудецький: 1) Михайлевиці. Старосамбірський: 1) Лінина мала. Сянницький: 1) Трепча, 2) Ялин. Тіснянський: 1) Криве ад Тісна, 2) Лопінка, 3) Терка, 4) Яблінка, 5) Яворець. Турчанський: 1) Лосинець, 2) Тарнава вижна. Угнівський: 1) Піддубці. Чесанівський: 1) Крупець, 2) Плазів.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 15. грудня 1926 будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обов'язані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату згодитися на свентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отціз, наміряючих внести подання о прийяття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату з узглядненням доходів кождої парохії. Доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже існують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріят застерігає отсим на ціли епархіальні.

Х Р О Н І К А.

І м е н о в а н н я :

Всв. і Впр. о. Др. Василь Пинило іменованій через Свят. Отця Пралатом-Канцлером перем. Катедр. Капітули дня 26. червня 1926. — Ч. 391/Орд. Всв. і Впр. о. Василь Гриник; Духовник Семінара, Соборним Крилошанином перем. катедр. Капітули. Ч. 399/П. — Всв. і Впр. о. Др. Василь Пинило, Пралат-Канцлер катедр. Капітули, Ректором Епархіальної Духовної Семінарії в Перемишлі. Ч. 4928. Всв. і Впр. о. Володимир Гмитрасевич, Соб. Крилошанин деканом перемиським і парохом катедральним. Ч. 434/Орд. Всв. і Впр. о. Василь Гриник, Соборний Крилошанин І-им Проповіником катедральним. Ч. 4502. о. Полянський Генрик, одержав титул Радника Еп. Консисторії. Ч. 291/Орд. о. Артемович Михайло, парох в Чирній, деканом Грибівським. Ч. 3407. о. Ортинський Ілярій, парох в Климаківці Ординаріятським відпоручником до Ради шк. в Горлицях, Ч. 4506. о. Артемович Михайло, декан Грибівський Ординаріятським відпоручником до Ради шк. повітової в Грибові. Ч. 4703. о. Чайківський Теофіль, парох в Яжові новім, Ординаріятським Комісарем для шкіл в Яворові. Ч. 4963. о. Маринович Йосиф, парох в Гійску, деканом Добромільським. Ч. 4964. о. Титар Іван, парох в Ган-

човий, деканом Горлицьким. Ч. 5010. о. Мухнацький Яків, парох в Лімній, деканом Жукотинським. Ч. 5206. о. Карпевич Іван, парох в Руді монастирській, деканом Равським. Ч. 4993. о. Калинський Іван, парох в Белзі, Ординаріятським Комісарем до іспитів з науки релігії при іспитуючій Комісії для учителів народних шкіл в Сокалі, а о. Др. Вергун Теодор, катехит гімназії в Сокалі, іспитовником при повисших іспитах.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 4403. о. Смулка Володимир — Манастир. Ч. 4410. о. Бахізьський Дмитро — Корчмин. Ч. 4784. о. Гринишин Іван — Коропуж. Ч. 4782. о. Михаліха Андої — Шкло. Ч. 4783. о. Тесля Михайло — Пакість. Ч. 4784. о. Ісайчик Роман — Монастирець. Ч. 4785. о. Бережницький Алексій — Черхава. Ч. 4786. о. Коленський Володимир — Полонна. Ч. 4809. о. Дзяма Дамян — Тарнавка. Ч. 4826. о. Чичула Іван — Букова. Ч. 4830. о. Кміцикевич Володимир — Ольшаниця. Ч. 4862. о. Венгринович Володимир — Ваневичі. Ч. 4918. о. Демко Станислав — Лівча. Ч. 4958. о. Войтович Яків — Дмитровичі. Ч. 4965. о. Тимчишин Михайло — Воютичі. Ч. 5090. о. Колтунюк Мирон — Жуків. Ч. 4880. о. Венгринович Володимир — Руда лісна.

Завідательства одержали:

Ч. 4572. о. Майба Володимир — Піддубні. Ч. 4375. о. Гура Ярослав — Міжинець. Ч. 4574. о. Хархаліс Евстахій — Хміль. Ч. 4875. о. Трешневський Роман — Немирів — Ч. 4874. о. Мирович Ярослав — Близянка. Ч. 4784. о. Малко Теодор — Середне велике. Ч. 4203. о. Дацько Константин — Радоцина. Ч. 4913. о. Комарницький Яків — Чорне. Ч. 4809. о. Дочило Михайло — Дубрівка. Ч. 4826. о. Гуль Петро — Двістрик дубовий. Ч. 4880. о. Криса Йосиф — Креців. Ч. 4862. о. Матейчак Нестор — Тарнава вижна. Ч. 4410. о. Качмар Дмитро — Сілець. Ч. 4786. о. Щепанський Николай — Поляна. Ч. 4783. о. Качмарик Стефан — Манів. Ч. 4830. о. Білик Алексій — Березка. Ч. 4785. о. Турянський Яків — Мша-

нець. Ч. 5137. о. Плешкевич Юліян — Маластів. Ч. 4637.
о. Хотинецький Йосиф — Улицко. Ч. 5150. о. Матюк Во-
лодимир — Розджалів. Ч. 5152. о. Шуфлят Павло — Бод-
нарка. Ч. 4966. о. Колянковський Алексій — Вязівниця.

Сотрудництва одержали:

Ч. 4394. о. Кабаровський Евстахій — Турка. Ч. 4528.
о. Яремко Іван — Башня. Ч. 4685. с. Демянчик Роман —
Перемишль. Ч. 4726. о. Огородник Михайло — Яворів.
Ч. 4735. о. Ступак Дмитро — Березка. Ч. 4831. о. Під-
гарбій Іван — Перемишль. Ч. 4832. о. Гащак Михайло —
Перемишль. Ч. 4839. о. Салук Пантелеймон — Бабина.
Ч. 4876. о. Кушпіт Николай — сам. Яворівське мале пе-
редмісте. Ч. 4878. о. Кохалевич Мирон — Тартаків. Ч.
4901. о. Сивак Григорій — Ярослав. Ч. 4999. о. Головей
Михайло — Болестрашичі. Ч. 4997. о. Федевич Ілія —
Самбір. Ч. 4569. о. Цолта Михайло — Тарнава. Ч. 5009.
о. Дуда Николай — Сявік. Ч. 5052. о. Чолач Іван — Якс-
маничі. Ч. 5097. о. Лопачик Ілія — Перемишль. Ч. 5151.
о. Худа Михайло — Лучиці.

Померли:

о. Федів Іван, парох в Міжинці 25/8 1926. о. Дутке-
вич Семен, парох в Грушовій 23/8 1926. о. Тустановський
Льонгін, парох в Вільках мазовецьких 4/10 1926.

Душі їх поручаєся молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консистоїї.

Перемишль, дня 18. жовтня 1926.

о. Николай Грицеляк
Канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епископ.

ЧАСТЬ II.

Виділ П. Е. П. має честь подати до відома Всч. Духовенству слідуєчі важнійші ухвали Загальних Зборів, що відбулися дня 23. червня 1926 в Перепишлі.

1. До виділу ввійшли: Впр. о. о. крилош. Гмитрасевич, Др. Решетило, Борисевич, Гоцький, Мякий. Заступники виділових: Всч. о. о. Лапичак, Войтович і Голинський. Контрольна комісія Впр. оо. Несторович, Др. Трохимчук і Перхач.

2. Загальні Збори ухвалили слідуєчу висоту вкладок: члени Основателі платять 250 зол., члени спомагаючі 100 зол. одноразово, а члени звичайні 12 зол. річно, церкви, брацтва і товариства 6 зол. річно.

3. Загальні Збори ухвалили, щоби кождий член П. Е. П. платив ще крім вкладки 50 сот. місячно на фонд негайно помочі для священиків.

4. Загальні Збори ухвалили будувати санаторію для священиків в одній з купелевих місцевостей. На сю ціль всі присутні на зборах згодились, щоби їм обтягано з місячної дотації по 10 зол. через 10 місяців.

Просится о відповідну заяву всіх Всч. Членів Товариства, які не були присутні на зборах, щоби всім Членам можна було сю квоту обтягати.

ВИДІЛ.

Звідомлення V. секції П. Е. П.

Виділ просить П. Т. Отців, котрі заанималися спровадженням вина для деканатів, о скорє вирівнянне залеглостей.

У відповідь на многі запити повідомляєся Всечесне Духовенство, що на спеціальне замовлення можемо висклати вино в малих бочках (ід 20—50 літрів). То саме вино можна набути, або замовити як почтову посилку **у фляшках**. Ціна за 1 л. в бочці 6'20 зол. Бутелька $\frac{3}{4}$ л. 5 зол. Вино дуже добре, за що одержуємо загальне при-

знанне. При більших замовленнях уділяємо кредиту по умові.

Просимо замовляти через Секцію **СВІТЛО, ДЗВОНИ.**

Всякі письма і замовлення слати на адресу: **Виділ V. Секції П. Е. П. в Перемишлі Чацкого б. о. Гащак Михайло.** —

Від Виділу V. Секції П. Е. П.

